

IUDAIZAREA CREȘTINISMULUI

Partea a IV-a

Diferența dintre
Dumnezeul Vechiului Testament
și Dumnezeul Noului Testament

Asociația Creștină „Apostoliconul” - 2021

CAPITOLUL 1 EVREII ȘI CREȘTINII AU ACELAȘI DUMNEZEU?

Subiectul studiului de față a fost discutat în repetate rânduri în Biserică, atât înainte, cât și după Marea Schismă, însă abordărilor au lăsat întotdeauna loc de mai bine. Pentru început, să ne oprim asupra unor versete din scrierile Sfinților Apostoli și să vedem dacă acestea respectă cuvântul Evangheliei sau îl contrazic: *„Așa că, frații mei, și voi ați murit legii, prin trupul lui Hristos, spre a fi ai Altuia, ai Celui ce a Înviat din morți, ca să aducem roade lui Dumnezeu. Căci, pre când eram în trup, lucrau în mădularele noastre, ca să aducem roade pierzătoare”* (Apostoliconul, Pavel către Romani, vers. 41)¹.

Pentru a înțelege mai profund ce dorește să le scrie Apostolul Pavel romanilor, principalul popor către care s-au adresat predicile lui, trebuie să vedem că între formulările sale nu există contradicție, ci o armonizare plăcută urechii ascultătorului, dar în același timp, neplăcută unora. Apostolul mai zice: *„Dar mințile lor s-au învățat, căci până în ziua de azi, la citirea vechiului testament, rămâne același vâl, neridicându-se”* (Apostoliconul, II Corinteni, vers. 23).

În Epistola către Romani Apostolul nu contrazice Evanghelia și rămâne constant în învățătură, evidențiind distincția între conținutul Vechiului și Noului Testament și între trimeritele acestora: *„Dar acum ne-am desfăcut de cele vechi, murind aceleia în care eram ținuți robi, ca noi să slujim întru înnoirea Duhului, iar nu după slova cea veche”* (Apostoliconul, Pavel către Romani, vers. 42).

Amintim și cuvântul Sfântului Apostol Petru: *„Dumnezeu n-a robit cunoașterea și faptele nimănui”* (Apostoliconul, Petru către Capadocieni, vers. 17). Armonia dintre cuvântul lui Petru și Evanghelie este una deosebită, și tocmai din acest motiv al priceperii, al înțelepciunii, Hristos avea să-l lase mai marele celorlalți Apostoli și Ucenici, de unde și apelativul de „Verhovnic” care i se atribuie (Evanghelia de Argint – a Goșilor, Luca, vers. 528). El parafrazează ceea ce zice Hristos: *„Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi”* (Evanghelia de Argint, Ioan, vers. 84).

Conglăsuirea Apostoliconului (învățăturile Apostolilor) cu Evanghelia (învăătura lui Dumnezeu) este de neclintit. Apostolii nu inventează sau concep noi învățături, ci explică și propagă înțelegerea în rândul credincioșilor, plecând învăătura lui Hristos, adică a lui *„Dumnezeu ce s-a arătat în trup”* (Apostoliconul, Epistola I Timotei, vers. 18). Să ne amintim ce zice Mântuitorul Hristos despre iudei: *„Dar ei caută să Mă ucidă pre Mine, Omul care v-am spus adevărul pre care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta”* (Evanghelia de Argint – a Goșilor, Ev. Ioan, vers. 87). Iudeii îi spun lui Hristos că ei sunt din tatăl lor, Avraam, căruia îi urmează. Replica dată de către Domnul este pe cât de potrivită, pe atât de greu de purtat: *„Ei sunt din tatăl lor diavolul și vor să facă poftele tatălui lor. El, de la început, a fost*

¹ În această lucrare vor predomina numerotarea versetelor din Codex Argenteus. Totodată, acestea coincid cu textul Noului Testament Ortodox sau Catholic.

ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Evanghelia de Argint – a Goșilor, Ev. Ioan, vers. 90-91). Conform acestor mărturii, vedem că Hristos spune în completarea citatului de mai-nainte că „El a auzit adevărul de la Dumnezeu” și apoi că „Avraam n-a făcut aceasta”, că Avraam nu a vorbit cu Dumnezeu și nu a fost cuvântul Luminătorului întru el. Apoi, în cea de-a doua afirmație, îl numește „tatăl lor, diavolul”, care „grăiește dintru ale sale”. Deci, în contextul primului verset, este vorba doar despre descoperirea lui Dumnezeu către oameni, descoperire pe care n-a făcut-o nici Avraam și nici Moise. Reiese din afirmația lui Hristos și din propovăduirea Apostolilor că nu Dumnezeu este dătătorul legii lui Moise. Dumnezeu, prin fire, este neschimbat în hotărârile, faptele sau revelația Sa adusă omenirii. De aceea, discrepanțele celor doua Testamente rămân mărturia faptului că acestea nu au fost insuflăte de același „autor”.

Se înțelege așadar că divinitatea cea veche nu este tot una cu Dumnezeul Noului Testament, potrivit Apostolului Pavel: „spre a fi ai Altuia, ai Celui ce a Înviat din morți” (Vers. 41). Devreme ce Apostolul trimite această scrisoare către romani, vedem că nu se referă numai la cultura teologică a iudeilor, ci în general la toate culturile teologice ale lumii, printre care și a iudeilor. Apoi, văzând aceste mărturii, înțelegem mai exact contextul îndemnului lui Pavel: „murind aceluia în care eram ținuți robi, ca noi să slujim întru înnoirea Duhului, iar nu după slova cea veche” (vers. 42). Dacă în versetul 42 se referă la lege, la Vechiul Testament, în versetul 41 se referă la Dumnezeu, pentru că spune „spre a fi ai Altuia”, definind clar că învățăturile aceluia din vechime erau roboitoare, întunecoase, contradictorii și lipsite de mântuire și de adevărul lui Dumnezeu. În acest moment, suprapunând ceea ce scrie Apostolul Petru, cu toate cele de până acum, înțelegem că: „Dumnezeu n-a robit cunoașterea și faptele nimănui” (Vers. 17), vedem că robitorul vechiului testament nu este Dumnezeul creștinilor, care nu a robit niciodată cunoștințele cuiva. În schimb, divinitatea Vechiului Testament chiar impunea ca oricine dorește să caute și să afle adevărul, să fie ucis (Numeri, cap. 1, vers. 48-51).

Eldabaot, Demiurgul sau Savaot nu este tot unul cu Dumnezeul Noului Testament, ci, din „teologia” iudaică, alcătuită de Moise și reconstituită ulterior de „Septuaginta” celor 70 de cărturari din Egipt, reiese că Eldabaot iubea răzbunarea și nu dorea ca oamenii să cunoască altceva decât ceea ce le predica puterea politică. Ținând cont că liderul cultului iudaic, Aaron, era frate cu Moise, care la rândul său ocupa funcție politică, nu ne este greu să înțelegem că manipularea populației se făcea prin intermediul preoției iudaice, în spatele pretextelor că „dumnezeu le-a vorbit în ascuns” numai lor, politicienilor (Deuteronom, cap. 17, vers. 12 comparativ cu Deuteronom, cap. 4, vers. 11 – 12).

Din acest motiv, Apostolul Pavel afirmă: „până astăzi, când se citește Moise, stă un vâl pre inima lor; iar când se vor întoarce către Domnul, vâlul se va ridica” (Vers. 23). Deci, vâlul întunecat, care oprea cunoașterea adevărului, nu era un vâl dat de Dumnezeu, ci un vâl compus de Moise. Expresia „până astăzi” confirmă prezența rătăcirii în rândurile oamenilor până la trezirea dată de întoarcerea și recunoașterea Dumnezeului adevărat și a învățăturilor care aduc lumina. Din mărturiile și trimiterile menționate până acum se înțelege așadar că Vechiul Testament este străin de revelația lui Dumnezeu păstrată în cuprinsul Evangheliei.

CAPITOLUL 2

VERSETE APOCRIFE INTRODUSE ÎN NOUL TESTAMENT APARIȚIA CONTRADICȚILOR BIBLICE

Unul dintre versetele apărute în Noul Testament de după anul 311, având un caracter de validare a iudaismului, contrar cuprinsului cărților Noului Testament de până atunci spune: „*Vezi, nu spune nimănui, ci mergi, arată-te preotului și adu darul pe care l-a rânduit Moise, spre mărturie lor*”(Ev. Matei, cap. 8, vers. 4; Marcu, cap. 1, vers. 44). Întâlnim ulterior o contradicție printr-un verset introdus în grabă de puterea politică a secolului al IV-lea, unde citim: „*Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos*” (Ev. Ioan, cap. 1, vers. 17). Din primul verset reiese că prin ritualurile mozaice rânduite de Moise venea mântuirea, ceea ce Hristos n-a spus niciodată! Evident, astfel ar fi fost inutilă venirea Sa și aducerea mântuirii. Astfel, a doua referință confirmă că mântuirea fără credință adevărată în Dumnezeu întrupat nu poate exista.

Poate că cel mai cunoscut citat din Evanghelia oficială este: „*Să nu socotiți că am venit să stric legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc*” (Ev. Matei, cap. 5, vers. 17). Versetul nu doar că este nu apare în cărțile Scripturii înainte de anul 311, ci nici nu cuprinde deloc esența Evangheliei. Hristos chiar nu a împlinit, păzit sau promovat legea lui Moise, ci dimpotrivă, a contrazis-o. Iată ce găsim: *Ați auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte"* (Ev. Matei, cap. 5, vers. 38). Aceasta era legea dată de Moise. Deci, să vedem ce spune și în evreiasca lucrare fals intitulată „Apocalipsa lui Ioan”: „*cine cu sabia va ucide trebuie să fie ucis de sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților*” (Apocalipsa, cap. 13, vers. 10). Hristos contrazice astfel și apocalipsa apocrifă și legea lui Moise, zicând: „*Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt*” (Ev. Matei, cap. 5, vers. 39).

Dacă tot am amintit despre îndemnul la crimă, să vedem și un alt verset destul de rar citit sau amintit în predicile celor ce folosesc Noul Testament de după secolul al IV-lea. În contextul în care împăratul dăduse ordin ca cine nu-l urmează și nu primește reforma, precum au „cutezat” cei 70 de Sfinți Episcopi din Cartagina, să fie uciși și Bisericele lor dărâmate, pentru a-și prezenta fapta ca una „argumentată” prin Evanghelie, deși până în secolul al IV-lea nu a existat niciodată acest verset în Noul Testament și nici în cel de la anul 150 nu se găsește, împăratul a ordonat să fie fabricat. Ce cuprinde acest verset vârat în ascunzișul Evangheliei lui Luca? Iată și sub ce formă: „*Iar pe acei vrăjmași ai mei, care n-au voit să domnesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i în fața mea*” (Ev. Luca, cap. 19, vers. 27).

Alt verset controversat, inclus tot în această perioadă a secolului al IV-lea, este următorul: „*Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabia*” (Ev. Matei, cap. 10, vers. 34). Același lucru îl găsim și în altă parte: „*Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare*” (Ev. Luca, cap. 12, vers. 51). Versetul intră în contradicție cu multe învățături din Evanghelie, chiar și din cea de după secolul al IV-lea. „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă*” (Ev. Ioan, cap. 14, vers. 27). În aceeași carte găsim și afirmația: „*Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți*” (Ev. Ioan, cap. 16, vers. 33). „*Să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și s-o urmeze*” (I Petru, cap. 3, vers. 11). Firește, pentru schimbarea sensurilor și a înțelesului clar din cele

două versete introduse în Evangheliile, tâlcuitorii, sau mai bine zis răstălmăcitorii, apelează la orice fel de interpretări. Cu toate acestea, ei nu tâlcuiesc o Evangheliie a secolelor I-IV, ci a falsurilor de după aceea.

Nu doar pornirile împăratului Constantin au impus să se schimbe sau să se adauge versete noi în Evangheliile, ci și ale celor care au modificat textul propriu-zis, de pildă, Origen din Alexandria. El se autocastrase într-un moment de beție și nebunie. Pentru a-și justifica lipsa de judecată, Origen, plătit de împăratul păgân Alexandru Sever și mama lui, să redacteze un alt „nou testament”, își permite să adauge și el ceva, în favoarea nebuliei sale. Astfel, ia naștere acest verset, care, culmea ironiei, astăzi face parte din „noul testament”: *„sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru împărăția cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă.”* (Ev. Matei, cap. 19, vers. 12). Dumnezeu nu dorește ca cineva să se maltrateze, nici măcar să se desconsider pe el însuși, după presupune „pocăința” iudaică. Și acestui verset unii răstălmăcitori i-au găsit o explicație favorabilă, tocmai pentru a schimba sensul cuvintelor. Însă, ele nefiind parte din Evangheliile de dinainte de secolul al IV-lea, nu rămân decât simple tâlcuiuri, din voința adepților de a-și apăra propriile cărți. Aceasta nu este o mărturisire de credință pentru apărarea Cuvântului lui Hristos, ci a puterii politice bizantine. Despre acest Origen, scriitorul Celsus scria în secolul al III-lea: *„unii dintre credincioși, procedând așijderea cu persoanele care într-un acces de beție se automaltratează (vorbind despre castrarea lui Origen), au corupt Evangheliile de la integritatea ei originală, și de vreo trei-patru ori au remodelat-o, astfel încât acestea să fie capabile să răspundă obiecțiilor”* — (Celsus despre Origen).

Din legea lui Moise face parte și cunoscuta „tăiere împrejur”. În Noul Testament de după anul 311 găsim următoarele îndemnuri: *„Păziți-vă de lucrătorii cei răi! Păziți-vă de tăierea împrejur”* (Filipeni, cap. 3, vers. 2). Într-o epistolă atribuită tot Apostolului Pavel, găsim contrazicerea acestui îndemn: *„Și mărturisesc, iarăși, oricărui om ce se taie împrejur, că el este dator să împlinească toată Legea”* (Galateni, cap. 5, vers. 3). Oare, se contrazice Pavel? Contrazice el Evangheliile? Nu, ci versetele introduse în Noul Testament de către oamenii politici presați de timp să falsifice cât mai repede învățăturile, strecurând versete care se contrazic între ele și textul original.

Despre legea lui Moise mai găsim în acest Nou Testament: *„Ați auzit ce s-a zis celor de demult: "Să nu juri strâmb, ci să îți înaintea Domnului jurămintele tale”* (Ev. Matei, cap. 5, vers. 33). Tocmai, ca răspuns la această amintire a legii, Hristos o desființează și nu o păzește, nici nu o împlinește, ci cu îndreptățire o contrazice: *„Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidcum nici pe cer... nici pe pământ”* (Ev. Matei, cap. 5, vers. 34-36). În consecință, Moise te învață să juri, chiar și drept de ar fi; Hristos te îndeamnă să nu juri nici drept, nici strâmb și nici cu alt jurământ! Versetele 34-36 sunt vizibil modificate, pentru a include iudaismul, lucru care nu se întâmplă în Evangheliile cele vechi. Acestea noi adăugate în secolul al IV-lea sunt dovedite a fi completate prin citirea Evangheliile în Epistola atribuită Apostolului Iacob, unde citim: *„Iar înainte de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe cer, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ, ci să vă fie vouă ce este da, da, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată”* (Ep. Iacob, cap. 5, vers. 12). În concluzie, și aici legea lui Moise este dovedită vrednică de lepădat, și nu de păzit, pentru că mai mare este Învățătura lui Hristos decât a lui Avraam sau Moise. Deci, Pavel nu avea cum să vorbească despre călcarea

Evangeliei, prin păzirea legii lui Moise, întrucât Hristos o contrazice într-o bună parte pe aceea. A păzi legea toată a lui Moise, cum zice citatul introdus în apocriifa lui Pavel, include a păzi chiar și ce a zis Hristos să nu păzești din ea. Atunci, dacă Pavel ar fi zis acest lucru, ar fi intrat în contradicție cu versetul 17, din Evanghelia atribuită lui Ioan, în capitolul 9, unde spune că în legea lui Moise nu exista adevăr. Acest lucru ar include și propria contrazicere, în epistola atribuită Pavel: „*Pentru aceea, lepădând minciuna, grațiți adevărul fiecare cu aproapele său*” (Efeseni, cap. 4, vers. 25).

În Evanghelia după Ioan după un paragraf destul de puțin analizat, tocmai pentru că se dorește abordarea lui cât mai formală, ca omul de rând să nu observe cât de radicală este diferența dintre creștinii lui Hristos, Dumnezeuul Noului Testament și dumnezeul vechiului testament, început cu Avraam și terminat cu Moise și cu proorocii. Acest verset zice astfel și se află inclusiv în Evanghelia dinaintea de anul 311: „*Ei au răspuns și I-au zis: Tatăl nostru este Avraam*” (Ev. Ioan, cap. 8, vers. 39). În replică, Hristos zice: „*Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii*” („Codex Niceean”, Ev. Ioan, 8, vers. 44; Evanghelia de la anul 150, „Codex Argenteus” Ioan, vers. 90). În primă abordare, teologii ar spune că se referă la faptul că poporul nu-l urmează pe Hristos, cum ar fi făcut cu Avraam, însă, dacă ne uităm mai cu atenție, vedem că spune în acord cu alte scrieri Evanghelice, precum urmează: „*Dar voi acum căutați să Mă ucideți pe Mine, Omul care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta*” (Ev. Ioan, cap. 8, vers. 40). În această situație, constatăm că Hristos spune cum a auzit Adevărul Evangeliei de la Dumnezeu, pe când Avraam n-a făcut aceasta, adică n-a auzit cuvântul adevărului. Nu pentru că Dumnezeu dorea să țină pe cineva în întuneric, ci pentru că omul se îndepărtase de la Dumnezeu prin sadismul și satanismul iudaic.

În tot cuprinsul Noului Testament se găsesc câteva sute de astfel de contradicții demne de luat în seamă, însăvreau să ne amintim de ceea ce citeam la începutul acestei lucrări, din scrierile Sfântului Apostol Pavel, care spune și el în deplin acord cu Hristos și cu Evanghelia Sa: „*Dar mințile lor s-au învățat, căci până în ziua de azi, la citirea vechiului testament, rămâne același vâl, neridicându-se, ci până astăzi, când se citește Moise, stă un vâl pre inima lor; iar când se vor întoarce către Domnul, vâlul se va ridica*” (Apostoliconul de la anul 120; Epistola II Corinteni, vers. 23; Noul Testament de după sec. IV, II Corinteni, cap. 3, vers. 14-16). Deci, prin acest cuvânt și prin cuvântul Evangeliei citat mai sus, vedem că încă din vremea lui Moise și a proorocilor „și până astăzi” stă un vâl care-i ține în întuneric. Nicăieri până în secolul al IV-lea nimeni nu a contrazis Evanghelia, să spună că Vechiul Testament ar fi adus mântuire, cum contrazic toate aceste argumente adaosurile din Evanghelia atribuită lui Matei (Ev. Matei, cap. 8, vers. 4; identic în Marcu, cap. 1, vers. 44).

Afirmația lui Hristos că Avraam și iudeii nu au auzit niciodată cuvântul lui Dumnezeu, apoi afirmația Sfântului Apostol Pavel despre întunecimea acestui vâl vechi-testamentar, intră în contradicție cu acest verset: „*Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică*” (Ioan, Cap. 5, v. 39). Deci, Hristos nu te îndeamnă să cercetezi vâlul întunecos, pentru că Dumnezeiasca Scriptură este a Noului Testament, care este Lumina. Deci, după versetul din Evanghelia atribuită lui Ioan, adevărul vine prin Hristos, și nu prin Moise. Deci, în Evangheli

se află adevărul, și nu în cărțile lui Moise și a proorocilor iudei, în care nu era adevăr și nici Cuvântul lui Dumnezeu.

O altă practică a vechiului testament era zeciuiala, adică a zecea parte din veniturile bănești sau materiale din fiecare lună ale oamenilor trebuiau să meargă la rabinii și preoții evreilor. În contestata epistolă către evrei, atribuită Sfântului Apostol Pavel și nerecunoscută niciodată până în secolul al IV-lea, respectiv până astăzi, afirmându-se cu argumente că nu avea cum să-i aparțină lui, nici ca stil de scriere, nici ca temperament, se pronunță de 7 ori cuvântul „zeciuială”. Nu ar fi de ajuns să știm că numărul 7 era un număr sacru pentru evrei, să ne dăm seama cine sunt autorii acesteia, dar vedem că Hristos nu a constituit o Biserică în care să se dea și să se primească bani, de aceea i-a trimis pe Apostoli fără traistă, cum zice de multe ori Evanghelia: „Și a zis către ei: Să nu luați nimic pe drum, nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani și nici să nu aveți câte două haine” (Ev. Luca, cap. 9, vers. 3). După secolul al IV-lea, traista a devenit din păcate indispensabilă, condiționând adesea devotamentul ierarhiei către comunitatea de care ar trebui să se îngrijească.

Spre condamnarea ecumenismului și a afacerilor preoțești vine și acest verset, care ne arată că practica de fiecare zi nu se leagă de nici un fel cu Sfânta Evanghelie: „Nu purtați pungă, nici traistă, nici încălțăminte; și pe nimeni să nu salutați pe cale” (Ev. Luca, cap. 10, vers. 4). Pe lângă faptul că îi trimite fără pungă și fără traistă, să nu facă afacere din Biserica lui Dumnezeu, după legea lui Moise (Ieșirea, cap. 30, vers. 11-15), dar, pe de cealaltă parte vedem că le spune să nu salute pe nimeni pe cale, pentru că El îi trimisese la Ucenicii pe care îi alesese dinainte și pe care-i rânduisese Dumnezeu să vină la creștinism. Deci, nu oricine dădea un pomelnic cu niște bani sau cumpăra o lumânare, devenind „creștin” formalist, cum se petrece și astăzi, și cum a început să se petreacă încă din secolul al IV-lea, era cu adevărat chemat.

Constatăm prin toate aceste argumente că cel ce a dat legea veche nu a dat adevărul! Apoi vedem că Dumnezeu nu își schimbă hotărârile sale! Astfel Dumnezeul creștinilor oprește pe oricine ar vrea să se taie împrejur, iar în primele secole, cine era tăiat împrejur, adică primise botez evreiesc, nu putea să fie preot. În Vechiul Testament citim: „Numaidecât să fie tăiat împrejur cel născut în casa ta sau cel cumpărat cu argintul tău și legământul Meu va fi însemnat pe trupul vostru, ca legământ veșnic” (Facere, cap. 17, vers. 13). Dumnezeu ar fi condiționat comuniunea veșnică cu El a omului de tăierea împrejur, dar Dumnezeu adevărat nu o face. Firește, acest cuvânt nu a fost rostit de Dumnezeu, ci de amăgitorul, conform celor zise de Mântuitorul, de acela care i-a tras spre întunecime. Găsim la Solomon și mulți alții dintre vechii testamentari că: „domnul binevoiește să locuiască în negură” (II Paralipomena, cap. 6, vers. 1), negură însemnând întuneric, confuzie, haos. Același lucru este exprimat și de către David în Psaltire: „Nor și negură împrejurul lui, dreptatea și judecata este temelie neamului lui” (Psalmul 96, vers. 2). Mai mult decât atât, în scrierile lui Moise citim: „Atunci s-a clătinat și s-a cutremurat pământul, Și temeliiile cerurilor s-au zguduit, Pentru că se mâniase domnul! Fum ieșea din nările lui, din gura lui ieșea foc mistuitor și cărbuni aprinși țâșneau. Plecat-a cerurile și s-a coborât și sub picioarele lui era negură deasă. Șezut-a pe heruvimi și a zburat, zburat-a pe aripile vântului! Din negură și-a făcut adăpost Și cort împrejurul său; cu ape întunecoase și cu nori negri era înfășurat.” (II. Regi, cap. 22, vers. 8-11). Iarăși găsim întunericul a fi casa lui. În următorul ritual găsim și „plăcerile” satanice ale acestei divinități:

„Să aduci apoi vițelul înaintea cortului adunării și să-și pună Aaron și fiii lui mâinile pe capul vițelului, înaintea domnului, la ușa cortului adunării. Să junghii vițelul înaintea domnului, la ușa cortului adunării. Să iei din sângele vițelului și să pui cu degetul tău pe coarnele jertfelnicului” (Ieșire, cap. 29, vers. 10-12). Felul în care era conceput și slăvit acest dumnezeu aprig, necruțător și întunecat, care mai era pe deasupra și adeptul nefirescului, reprezintă dovezi în plus că nu este vorba despre o identitate, nici măcar de vreo asemănare între cele două divinități și că cele două testamente nu își au locul unul lângă celălalt ca interdependente.

O altă trăsătură a „dumnezeului” Vechiului Testament stă în faptul că era ispititor, adică punea la încercare. Dacă stăm să luăm în calcul atotștiința lui Dumnezeu, care știe cele din veșnicie, din trecut, prezent și viitor, ce rost are această afirmație din cartea lui Moise: „După acestea, dumnezeu l-a ispitit/încercat pe Avraam” (Facere, cap. 22, vers. 1.)? În altă parte, Moise scrie: „cutezați, că dumnezeu a venit la voi, să vă pună la încercare” (Ieșirea, cap. 20, vers. 20-21). Încercarea este modalitatea de verificare a unui adevăr din partea unei persoane care nu este atotcunoscătoare sau atotștiutoare, cum este Dumnezeu. Din această credință devenită între timp certitudine se face schimbarea versetului „nu ne lăsa pe noi în ispită” din rugăciunea „Tatăl nostru” în „nu ne duce pe noi în ispită”. Totuși în Epistola atribuită Apostolului Iacob găsim stabilite următoarele: „Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este tras și momit de însăși pofta sa” (Epistola lui Iacob, cap. 1, vers. 13-14). Nu Dumnezeu este ispititor așadar, ci diavolul, nici nu ispitește pe nimeni pentru a afla ceva sau pentru a vedea, după premiza iudaică „și a văzut dumnezeu că este bine” (Facere, cap. 1, vers. 10). Dumnezeu nu vede când faptul se împlinește, pentru că este atotștiutor! Dumnezeu nu ispitește, pentru că nu este demon, decât, dacă ne întoarcem la ceea ce zice Hristos, pentru a vedea cine era divinitatea ce-i „călăuzea” pe iudei: „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii” („Codex Niceean”, Ev. Ioan, 8, vers. 44; Evanghelia de la anul 150, „Codex Argenteus” Ioan, vers. 90).

Altă contradicție, care arată că multe versete introduse în Noul Testament apar în secolul al IV-lea pentru prima dată, se referă la perspectiva asupra căsătoriei. Primul conține drept cauză și motivație supremă a căsătoriei ferirea de desfrânare: „Dar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său” (I Corinteni, cap. 7, vers. 2). Totuși, bărbatul nu se cunună cu femeia din pricina desfrânării, ci pentru că însuși Hristos zice: „de la începutul făpturii, bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu” (Ev. Marcu, cap. 10, vers. 6). La fel, Pavel scrie: „Totuși, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, în Domnul” (I Corinteni, cap. 11, vers. 11). Deci, Dumnezeu nu a zidit omul bărbat și femeie să nu desfrâneze, ci pentru că aceasta este rânduiala firii, rânduiala lăsată de Dumnezeu, nu cu păcat, ci cu binecuvântare dumnezeiască.

Altă contradicție care arată că textul a fost adăugat tocmai pentru a se conforma canonului al 3-lea hotărât de împăratul Constantin la Sinod, prin care se stabilea ca de atunci nici un diacon, preot sau episcop să nu se mai căsătorească. Erezia este contrară învățăturilor lui Hristos și a Apostolilor, după placul prietenilor dintre ereticii montaniști, romanii nefirești și împăratul Constantin. Acest verset adăugat spune astfel: „cel necăsătorit

se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii” (I Corinteni, cap. 7, vers. 32-33). Prin acest verset observăm ridicarea la grad înalt a călugăriei, care abia în secolul al IV-lea apare! Introducându-se acest verset în Noul Testament, în grabă și mai degrabă de oameni nepricepuți care nu știau deloc Noul Testament, s-a adus o gravă jignire tuturor Apostolilor, după cum găsim în aceeași întâi Epistolă către Corinteni, la capitolul 9, versetul al 6-lea, că numai Pavel și Varnava erau necăsătoriți, ceilalți Apostoli fiind căsătoriți, ceea ce nu i-a împiedicat nicidecum să slujească cu toată ființa lui Hristos și Evangheliei.

Să ne amintim că Hristos a ales 12 Apostoli în prima chemare (Ev. Marcu, cap. 3, vers. 14) și 72 de Apostoli a doua oară (Ev. Luca, cap. 10, vers. 1 și vers. 17). În total, Hristos a avut 84 de Apostoli, dintre care 82 erau căsătoriți, iar 2, adică Pavel și Varnava, conform scrierilor din această epistolă, erau necăsătoriți. Deci, era inadmisibil ca Pavel să-i jignească pe toți ceilalți Apostoli și Episcopi ai Bisericii, care fuseseră aleși și numiți de însuși Mântuitorul Hristos, pentru că el însuși nu era căsătorit sau pentru obiceiuri pe care abia împăratul Constantin avea să le impună cu forța în secolul al IV-lea, despre care nu prea ar fi avut de ce să vorbească în secolul întâi.

Se creează o contradicție, așadar, între versetul care face aluzie că cel singur este vrednic să aibă grijă de Biserică, iar cel ce se căsătorește este nevrednic, purtând griji lumești și de femeia sa, și următorului: „*Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuviincios, iubitor de străini, destoinic să învețe pe alții, Nebețiv, nedepins să bată, neagonisitor de câștig urât, ci blând, pașnic, ne iubitor de argint, bine chivernisind casa lui, având copiii ascultători, cu toată bună-cuviința; Căci dacă nu știe cineva să-și rânduiască propria lui casă, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?*” (I Timotei, cap. 3, vers. 2-5). Așadar, se cuvine, zice el, ca Episcopul să fie bărbat al unei singure femei. Tot acești episcopi au fost persoanele care au fost desemnate de Hristos și de Apostoli să poarte grijă de Biserică și nicăieri nu a spus cineva, vreodată, că pentru căsătoria lor, poartă grijă de cele lumești, și nu de cele bisericesti. Episcopii care au îmbrățișat erezia montanismului au interpretat că Pavel se referă ca Episcopul să nu fi avut două căsătorii înainte sau să trăiască împreună cu mai multe soții. Nici pe departe nu se referă la acest lucru, pentru că la sfârșitul propoziției, chiar el spune: „*Căci dacă nu știe cineva să-și rânduiască propria lui casă, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?*” Deci, nu se referă la bigamie sau poligamie, ci la felul în care Episcopul dovedește că orânduiește familia și casa sa, astfel încât această manieră de implicare să se reflecte și în viața Bisericii.

Altă contradicție apare și în referirea lui Pavel la statutul diaconilor: „*Diaconii să fie bărbați ai unei singure femei, să-și chivernisească bine casele și pe copiii lor*” (Ep. I Timotei, cap. 3, vers. 12). Despre aceste învățături Apostolice, alți montaniști de după secolul al IV-lea au învățat că înainte de hirotonie să se despartă de soțiile lor² și să trăiască singuri³, pentru a „*plăcea celor singuri*” și nu pentru a plăcea Evangheliei lui Hristos! În cadrul Sinodului al VI-lea ecumenic se ia următoarea hotărâre: „*Femeia celui ce se ridică la proșederea episcopiei, după învoirea cea între dânșii, mai-nainte despărțindu-se de bărbatul său, după hirotonia episcopiei cea pusă asupra lui, să intre în monastire, care va fi zidită departe de așezarea*

²Canonul 12 al Sinodului VI Ec. din Constantinopol, 680-681, numind așezarea lăsată de Hristos „*pedică și sminteală*”.

³*Ibidem*, canonul 30.

episcopului, și purtarea de grijă de la episcop aibă-o. Iar de se va arăta vrednică, înainteze-se și la dregătoria diaconiei” (Canonul 48 Sin. VI. Ec.). Acest canon impune ca episcopul să se despartă de soția sa. Înainte de a prezenta contradicția, amintind și de ce spune Apostolul Pavel cum trebuie să fie episcopul, să ne aducem aminte de ce zice Hristos: „*Cel ce nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele*” (Ev. Ioan, cap. 14, vers. 24). Acum să vedem ce zice Hristos în completarea „*Evangheliei nuntii*”: „*Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă*” (Ev. Marcu, cap. 10, vers. 9). Se pare că unii ajunși împărați sau episcopi s-au socotit pe ei vrednici să strice ceva din ceea ce a lăsat Hristos, pe când El însuși a zis: „*pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute*” (Ev. Ioan, cap. 15, vers. 15).

Creștinul este oglinda Evangheliei, mai cu seamă un episcop al Bisericii. În viața lui, în trăirile duhovnicești, în fapte și în tot el trebuie să împlinească Evanghelia. Greșeli fac toți oamenii, însă Evanghelia trebuie să fie reperul de îndreptare al fiecărui creștin. Ea cuprinde, cum zice Hristos, cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, dat prin „*Dumnezeu care s-a arătat în trup*” (I Timotei, cap. 3, vers. 16). Deci, temelia Credinței și mântuirea neamului creștinesc vine de la Dumnezeu Tatăl, prin Hristos Dumnezeu și desăvârșită de Darul Duhului Sfânt. În consecință, nimeni nu are dreptul să calce, să schimbe sau să strice Evanghelia.

Să ne amintim că în aceeași carte a Noului Testament din secolul al IV-lea, se află un verset foarte clar: „*Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema*” (Galateni, cap. 1, vers. 8). Și totuși, vedem că montanismul apare prin rătăcitoarea „*aparitie*” a unui înger, lui Pahomie, care îi vestește lui o altă „*evanghelie îngerească*” și așa apare monahismul, ca o introducere a ereziei iohaneice și a celei de mai apoi, erezia montanismului și a paracletului în biserica politică. Această biserică s-a desprins de Evanghelii, de Hristos, de rânduielile și învățăturile Apostolilor, apoi de Sinodul din Cartagina și a apărut biserica iudeo-creștină bizantină. Poate că în mare parte nu erau nici măcar creștini, ori nu credeau în Dumnezeu, fiind ateii, sau iudei puși în funcții bisericesti pentru a dărâma liniștea și frumusețea creștinismului.

Despre rătăcirea „*de pe urmă*”, de după era Apostolică, vorbește chiar Apostolul Petru: „*Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită; și din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi*” (II Petru, cap. 2, vers. 2-3). Iar despre ceea ce vorbeam mai devreme, cu privire la episcopii singuri apăruți în secolul al IV-lea, ca o contopire a două erezii condamnate din vremea Apostolilor (ioaneismul sau montanismul și diotrefismul), să ne reamintim și de această învățătură a Apostolului Pavel: „*Dar Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, Prin fățărnicia unor mincinoși, care sunt înfierăți în cugetul lor. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut...*” (I Timotei, cap. 4, vers. 1-3). Să nu uităm că azi avem și călugări și protestanți care nu consumă carne (de porc, de animale cu copită despicată, etc). Nimeni nu spune să fii un om doritor numai de carne, dar nici să o oprești, precum zice Apostolul, două lucruri pe care însuși Dumnezeu le-a lăsat. Iarăși apare contradicția cu Vechiul Testament, despre care vorbeam, tocmai pentru că evreii asta făceau, oprind de la anumite feluri de cărnuri! Încă o dată vedem cine insuflează Vechiul Testament, cine oprește de la căsătorie și mai apoi, același Pavel zice: „*Mâncați tot ce se vinde în măcelărie,*

fără să întrebați nimic pentru cugetul vostru” (I Corinteni, cap. 10, vers. 25). Deci, ținând cont că le vorbește corintenilor, nu oprește de la nici un fel de carne, în Corint nefiind restricții de anumite feluri de bucate, precum la iudei. În concluzie, unii protestanți și călugări leapadă învățătura unui Apostol, care este și învățătura lui Hristos și merg după învățăturile vălului întunecos, despre care vorbeam la început (Apostoliconul de la anul 120; Epistola II Corinteni, vers. 23; Noul Testament de după sec. IV, II Corinteni, cap. 3, vers. 14-16).

Contradicțiile sunt multe și diverse, dar ele se datorează intervențiilor care au avut loc asupra textului în perioada lui Origen, apoi a împăratului Constantin, a împăratului Teodosie întâi și a împăratului Iustinian (anul 553), când are loc ultima intervenție asupra textului Noului Testament. De atunci și până astăzi nu s-au mai făcut modificări, însă vorbim de un Nou Testament falsificat în 3 sau chiar 4 etape, invocându-o parțial și pe cea din vremea lui Filo din Alexandria, care a fost prima tentativă, dar care nu reușise cum și-a dorit autorul, tot iudeu la origine. Discutăm pe marginea unui Nou Testament datat și ultima dată modificat în secolul al VI-lea. Raportat la un creștinism apărut în secolul întâi, avem 5 secole de înstrăinare, îndepărtare și falsificare a lucrului autentic lăsat de Sfinții Apostoli.

Ceea ce este neclar pentru orice om care cunoaște problema, este curajul protestanților de a merge cu prozelitism, din ușă în ușă, tocmai după acest „Nou Testament” modificat și iar modificat, invocând înaintea necunoscătorilor infailibilitatea textului. Omul fiind naiv, niciodată nu va avea curajul să-și adreseze singur întrebări, să aibă îndoieli sau să cerceteze singur. Tehnica de manipulare psihologică prin inducerea unor temeri este cea mai eficientă cale prin care se menține jugul robiei unor conștiințe naive. Această manipulare se face prin evitarea scoaterii în evidență a versetelor adăugate după secolul al IV-lea. Un astfel de verset este și acesta: *„În Damasc, dregătorul regelui Areta păzea cetatea Damascului”* (II Corinteni, cap. 11, vers. 32). Regele Areta din Damasc trăiește abia în secolul al III-lea și își începe domnia în anul 290 d.Hr. Pavel a trăit până în anul 67 d.Hr. De asemenea, un capitol contradictoriu și specific „libertății” din secolul al IV-lea îl găsim în lucrarea recunoscută a fi apocrifă, intitulată *„Faptele Apostolilor”*. Capitolul al 5-lea, versetele 1-10 prezintă o situație ce nu se putea realiza în vremea Apostolilor, ci abia în secolul al IV-lea, devreme ce ei erau persecutați de romani și considerați a fi o structură ilegală. Din acest motiv, ei nu puteau să-și constituie propriile cetăți pentru a ieși în evidența persecutorilor.

Sunt multe faptele și mărturiile care ne arată modul în care s-a intervenit în Noul Testament; însă, cel mai important este ca omul să aibă singur bunăvoința și să se elibereze de *„jugul”* iudeilor, ascuns în adâncurile de 1700 de ani ale bisericilor creștine iudaizate. În Evanghelia Sfântului Ioan găsim acest îndemn al Mântuitorului, care are o importanță aparte pentru creștinismul secolelor de aur ale creștinismului: *„Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi”* (Ev. Ioan, cap. 8, vers. 32). *„Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei”* (Galateni, cap. 5, vers. 1). Eliberarea de jugurile politice și psihologice ale cultelor oficiale, iudaizate, aduce omul înapoi la adevărul lăsat de Hristos, propovăduit de Apostoli și păzit de Sfinții 70 de Episcopi de la Sfântul Sinod din anul 311, din Cartagina.

Contradicțiile amintite în această lucrare, lipsesc cu desăvârșire din „Codex Argenteus” sau „Evanghelia de Argint” terminată la anul 150. Noi folosim această Sfântă Evanghelie și, în unirea sa cu „Apostoliconul” de la anul 120, avem tot cuprinsul Noului Testament de atunci.

Absolut nici un fel de contradicție sau loc unde vreun Apostol ar încălca Evanghelia lui Hristos, sau în care Evangheliile să se contrazică între ele, cum întâlnim de nenumărate ori în evangheliile de după secolul al IV-lea. Se vorbește foarte mult în facultățile de teologie despre „*evangheliile sinoptice*”, însă nimeni nu are acces sau preocuparea propriu-zisă de a suprapune singur, nu pentru mândrie, ci pentru studiu și aprofundare. Dacă ar avea curajul să compara singur toate cele 4 evangheliile din Codexul Niceean, ar vedea cât de multe contradicții apar, cât de mult se descalifică una pe cealaltă. Tocmai în aceasta stă minunea, că ei vorbesc despre evangheliile sinoptice ca fiind autentice, însă ale lor se contrazic și se atacă între ele! Singura care este sinoptică, nu numai în Evangheliile, ci și în Epistole, este doar „*Codex Argenteus*” și „*Apostoliconul*”, care formează „Noul Testament” de la anul 150. Acest Nou Testament este recunoscut inclusiv de bisericile ortodoxe⁴, dar vedem că, pentru a face jocul puterii politice iudaice din umbra lor, folosesc tot cărțile pe care tot ei le recunosc a fi apocrife.

CAPITOLUL 3

APARIȚIA APOCALIPSEI LUI IOAN ÎN NOUL TESTAMENT

Între anii 303 și 311 împăratul Constantin ordonă adunarea tuturor manuscriselor evanghelice și apostolice, scrise de mâinile Apostolilor sau ale Ucenicilor. În 311 are loc Sinodul din Cartagina, format din 70 de Episcopi, printre care se numără și Episcopul Donatus Magnus, cel care l-a hirotonit Episcop pe Sfântul Auda (Mar Abda), Episcopul Goților (din actuala România). În cadrul acestui Sinod sunt condamnați ca eretici episcopii Felix, Cecilian, papa Militiade și toți cei 15 episcopi care au participat la colectarea manuscriselor Apostolice.

Împăratul, de sorginte iudaică, a urmărit înșelarea Bisericii, prin falsa impresie că manuscrisele vor fi duse într-o bibliotecă din Alexandria pentru a fi studiate, în cele din urmă fiind arse de gărzile romane. Începând cu anul 317 și continuând până în anul 326, s-au scris alte Evangheliile, alte Epistole, și, în graba de a face pe plac împăratului, scriitorii au omis o mulțime de lucruri esențiale și au introdus afirmații care au dat naștere la o mulțime de contradicții, atât în Evangheliile, cât și în Epistole.

Înainte de era Bizantină, creștinismul nu a avut 27 de cărți canonice ale Noului Testament, pe care le au cultele ortodoxe, catolice și protestante. Printre cele acestea, celor autentice se adaugă, din păcate, adaosurile apocrife făcute ulterior, atât în Evangheliile, cât și în Epistole.

Protestanții și neoprotestanții de astăzi pretind că păstrează integritatea Noului Testament, însă, apărând în lume foarte târziu, abia după secolul al XV-lea, în calitate de culte desprinse din catolicism sau ortodoxism, folosesc tot aceleași cărți hotărâte prin lege de împăratul Constantin.

De pildă, în noul testament bizantin din secolul al IV-lea (Codex Alexandrin) apare încă o Epistolă, despre autenticitatea căreia este de important să vorbim. Este vorba de o epistolă a Apostolului Clement și este menționată și de scriitorii care au mers după Codexul Niceean, adică cel ce cuprindea un anume număr de cărți nou-testamentare.

⁴Ziarul „*Lumina*” al Patriarhiei Române; Biblia lui Wulfila, dovadă a vechimii creștinismului românesc, 6 martie 2010, autor: Dumitru Manolache.

Cea mai veche mărturie că Noul Testament al secolului al IV-lea avea 27 de cărți o găsim în „Pastorală” Episcopului Atanasie din anul 367, care mergea după Codexul Niceean. Sunt cele 27 de cărți aceleași cu cele folosite astăzi? Nici vorbă! De pildă, scriitorul Epifanie de Salamina (315-403) scrie în preajma anului 380: „*Trebuie să se știe că există o a doua epistolă a lui Clement, dar noi nu avem o cunoștință precisă despre ea, ca de prima epistolă, pentru că nu știm dacă cei vechi au folosit-o*”⁵. Același lucru îl găsim și în scrierile lui Ieronim (347-420), care spune: „*circulă și o a doua epistolă sub numele lui Clement, dar nu-i recunoscută de cei mai dinainte de noi*”⁶. Vedem că acei episcopi ce merg după Codexul bizantin recunosc o epistolă a lui Clement ca fiind autentică, iar pe cealaltă o consideră eronată. Sunt mai mulți autori care acreditează una sau chiar ambele epistole ale Apostolului Clement⁷. Apoi, dacă ne îndepărtăm în istoria bisericească, până la Maxim Mărturisitorul (580-662), găsim contrariul.

Fiind vorba de Maxim, trebuie să menționăm că într-una dintre scrierile sale, anume dialogul cu Pyrrhus, nu găsise altceva mai bun de făcut decât să stea și să filozofeze asupra faptului dacă „minteai lui Dumnezeu” este tot una cu Dumnezeu, care ar fi o blasfemie grosolană din partea unui episcop sau cleric, mai cu seamă a unui călugăr. A sta să „teologhisești” dacă Dumnezeu are sau n-are minte, este parte din El sau nu este sau în ce fel este, vrând să pretinzi acces la taine mai presus de puterea de înțelegere care revine omului, denotă supraestimare și infatuare.

Erezie stă în faptul că acest Maxim acreditează apocriifa lui Clement, despre care cei din secolul al IV-lea menționați mai sus spuneau că nu a fost primită nici de creștinii cei vechi, nici de ei, și nu pe cealaltă, care era considerată autentică, încă din primele secole⁸. Așadar, Maxim apăra el lcoanele în perioada iconoclastă, dar întrecea măsura bunului simț teologic⁹.

Întorcându-ne la alcătuirea Codexului Niceean, trebuie să ținem cont și de scrierile episcopului Eusebiu de Cezareea, care, deși a fost și a rămas arian până la moarte¹⁰, a prezidat Sinodul din Niceea. El propune ca „Apocalipsa” să fie inclusă în rândul cărților Noului Testament, dar părerile majorității episcopilor au fost împotriva. El admite: „*Dintre scrierile lui Ioan în afară de Evanghelie, prima Epistolă recunoscută de toți, atât de cei de azi cât și de cei de altădată (a se vedea că nu vorbește de primul sau al doilea secol), ca autentică, pe când asupra celorlalte două sunt îndoieli. Cât despre Apocalipsă, părerile celor mai mulți sunt împotriva*”¹¹. Deci nici pe departe să fi fost inclusă în lista celor 27 de cărți ale Codexului Niceean, număr recunoscut ca fiind adoptat inclusiv de Atanasie în anul 367, ținând seama că Sinodul se terminase deja în 326.

Eusebiu de Cezareea afirmă în altă parte că: „*Între apocrife trebuie socotite „faptele lui Pavel”, cartea intitulată „Păstorul” (cea atribuită în mod eronat lui Clement, despre care am vorbit mai sus), „Apocalipsa lui Petru”, „Epistola lui Barnaba”, „Didahia celor 12 Apostoli” și*

⁵ Epifanie de Salamina, III, Cap. 38, 4;

⁶ De Vir III, 15;

⁷ Colecția PSB (Părinți și Scriitori Bisericești), Vol. 2, Apologeti de limbă greacă, pag. 188, n.s. 618.

⁸ Colecția PSB, vol. 1, Părinți și scriitorii Apostolici, pag. 91, pct. 2;

⁹ Colecția PSB, vol. 81, Maxim Mărturisitorul – Partea a doua, pag. 337, al. 1 (M.);

¹⁰ Migne, J. P., ed. Eusebiou tou Pamphilou, episkopou tes en Palaistine Kaisareias ta euriskomena panta (in Greacă), Patrologia Greacă, 19–24, 1857;

¹¹ Colecția PSB, vol. 13, Eusebiu de Cezareea, *Istoria Bisericească*, partea întâi, pag. 126, p. 17-18;

„Apocalipsa lui Ioan”¹². Aceasta din urmă, contestată la Sinodul din Niceea, era apreciată pozitiv doar de către arieni.

Același Eusebiu relatează despre istoria Apocalipsei, traduse în secolul al IV-lea de un arian cu numele Cerint după un volum scris în numele Apostolului Ioan, de către un anume Cerint din primul secol: „În aceleași vremuri de care vorbim s-a făcut și Cerint căpetenie a unei alte erezii. Iată ce scrie în această privință Caius, despre care am amintit mai înainte: «Dar prin descoperirile pe care le dă ca și cum ar fi fost scrise de un mare Apostol. Cerint prezintă în chip mincinos istorisirea unor fapte miraculoase, care i-ar fi fost comunicate de îngeri. El zice, anume, că după Înviere, împărăția lui Hristos va fi pământescă și că trupurile trăiesc iarăși în Ierusalim»”¹³. Regăsim aceste elemente cerintiane în Apocalipsa apocrifă care își are locul în Noul Testament iudaizat (Apocalipsa, cap. 3, vers. 12; cap. 21 vers. 2-10).

În Evanghelia sa, cel mai tânăr dintre cei 12 nu scrie niciodată „eu, Ioan, am făcut sau am zis”. În Evanghelia de la anul 150, numele lui Ioan Botezătorul apare de 3 ori în Evanghelia acestuia și niciodată al său. De asemenea, în Evanghelia secolului al IV-lea, apare de 20 de ori numele lui Ioan Botezătorul și niciodată al Apostolului Ioan. El nu era cuprins de orgoliu, de mândrie sau de dorința de a se remarca în propriul text. Tocmai această lipsă de modestie în cazul Apocalipsei ar trebui să dea de gândit, întrucât face trimitere mai degrabă la ce scriau înaintașii despre felul de exprimare al lui Cerint: „Și iată vin curând (referindu-se la vremea apocalipsei). Fericit cel ce păzește cuvintele proorociei acestei cărți! Și eu, Ioan, sunt cel ce am văzut și am auzit acestea” (Apocalipsa, cap. 22, vers. 7-8). Deci, au trecut aproape două milenii și acei naivi care l-au urmat pe Cerint, însăpămânați că vine sfârșitul „în foarte scurt timp”, au murit de mult, iar azi alți cerintieni apleacă urechea mai mult spre Apocalipsă decât spre Evanghelie.

Caracterul Apocalipsei este străin Evangheliei. Este ca și cum lui Dumnezeu i-ar trebui, după mintea unora, să îplinească toate aceste ritualuri evreiești de tortură, haos, chin, teroare, spaimă, când toată puterea și Lucrarea sunt ale Sale! Apocalipsa încalcă grav cuvântul Evangheliei, celelalte Epistole recunoscute în primele secole și atacă esența iubirii lui Dumnezeu. Pe deasupra, înfățișează o împărăție lumească, una dintre primele erezii desprinse din creștinism, și prima teorie a lui Cerint. Era și o modalitate prin care acesta din urmă ademenea oamenii, prin frică, să adere la cultul lui, susținând că în curând avea să înceapă haosul și sfârșitul lumii, urmate de înviere și viața veșnică în trup. De aici iau naștere primelor forme de gnosticism, pe care Apostolul Pavel le numește „basmе meșteșugite”.

Apostolul Pavel îl avertizează pe Apostolul Timotei să se ferească de acestea, zicând: „Când am plecat în Macedonia, te-am îndemnat să rămâi în Efes, ca să-i povățuiești pe unii să nu învețe o altă învățătură, nici să ia aminte la basme și la nesfârșite înșirări de răstălmăciri, care aduc mai degrabă certuri, decât lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu, cea întru credință” (Apostoliconul, Epistola I Timotei, vers. 2; Noul Testament de după secolul al IV-lea, I Timotei, cap. 1, vers. 4). De asemenea, zice: „de basmele cele lumești și băbești, ferește-te și deprinde-te cu dreapta credință” (Apostoliconul de la anul 120, I Timotei, vers. 21; Ev. Sec. IV, cap. 4, vers. 7).

¹² Ibidem, PSB, vol. 13, Eusebiu de Cezareea, part. 1, cap. 25, pct. 4, pag. 127;

¹³ Ibidem, cap. 28, Despre Cerint ereziarhul, pct. 1. pag. 130.

Apostolul Ignatie Teoforul adaugă în același sens: „Să nu fiți înșelați cu învățături străine nici cu basme vechi, care nu sunt de folos. Căci dacă și acum trăim după cele vechi, atunci mărturisim că n-am primit Darul. Dumnezeuiștii Apostoli au viețuit potrivit Învățăturii Evangheliei lui Iisus Hristos” (Apostoliconul de la anul 120; Apostolul Ignatie, Epistola către Magnesieni, vers. 13). Tocmai basmele cele „vechi” ale iudeilor formează Apocalipsa scrisă de iudeo-creștinul Cerint, drept pentru care este respinsă până în secolul al IV-lea.

O mărturie ce intră în contradicție cu una dintre Evangheliile secolelor primare, este acest verset: „Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur” (Apocalipsa, cap. 4, vers. 4). Cei 24 de profeți ai cultului lui Moise sunt înfățișați ca fiind luminați, lucru ce contravine celor scrise de Toma, de Apostolul Pavel și de alții. În cartea lui Toma, prezentă în Biserica creștină încă din secolul întâi, găsim acest fragment: „Ucenicii l-au întrebat pe Iisus: când va fi ziua în care se vor odihni cei morți? Și când va fi ziua în care va veni lumea cea nouă? Iisus le-a răspuns: ceea ce așteptați a venit deja, dar voi nu o cunoașteți. Unii dintre iudei i-au zis: douăzeci și patru de profeți au vorbit evreilor. Iisus le-a răspuns: ați lăsat la o parte pe Cel viu dinaintea voastră și ați grăit despre cei morți” (Evanghelia de la anul 150; Ev. Toma, vers. 102-105).

Cerintianismul poate fi considerat o opțiune a ucenicilor lui Ioan Botezătorul care nu l-au urmat pe Hristos și care se rătăceau după învățăturile unor iudei. Despre aceasta aduce la cunoștință Apostolul Pavel prin cuvintele: „Dar mințile lor s-au învățat, căci până în ziua de azi, la citirea vechiului testament, rămâne același vâl, neridicându-se, ci până astăzi, când se citește Moise, stă un vâl pre inima lor; iar când se vor întoarce către Domnul, vâlul se va ridica” (Apostoliconul de la anul 120; Epistola II Corinteni, vers. 23; Noul Testament de după sec. IV, II Corinteni, cap. 3, vers. 14-16). Nicăieri nu admite vreunul dintre Apostoli că Vechiul Testament aduce lumină în creștinism, așadar de ce am considera noi contrariul?!

Apocalipsa apare ca înșirare de basme populare evreiești (II Regi, cap. 22, vers. 9-12 în Apocalipsa, cap. 9, vers. 18; etc), chiar în timpul Apostolilor, dar este completată și de urmașii lui Cerint din secolul al II-lea. Această completare vine la pachet cu nepotriviri de ordin cronologic. De pildă, Biserica din Filadelfia, menționată în Apocalipsa, cap. 1, vers. 11, apare abia în vremea Apostolului Ignatie Teoforul (Sec. II), nefiind menționată de vreun Apostol. Apostolul Ioan nu ar fi menționat dinainte existența unor așezări din secolul al II-lea.

De asemenea, în cartea Apocalipsei mai găsim: „Iar îngerului Bisericii din Smirna, scrie-i: Acestea zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel care a murit și a înviat: Știu necazul tău și sărăcia ta, dar ești bogat, și hula din partea celor ce zic despre ei înșiși că sunt iudei și nu sunt, ci sinagogă a satanei” (Apocalipsa, cap. 2, vers. 8-9). Biserica din Smirna apare, iarăși, în vremea Apostolului Ignatie Teoforul, primul Episcop fiind Policarp, care nu apare nicăieri menționat în scrierile Noului Testament, ci numai în Epistola către Policarp din Apostolicon, scrisă de Apostolul Ignatie al Antiohiei (Sec. II).

Policarp este un episcop hirotonit cel mai probabil de Apostolul Ignatie. Acest amănunt reiese tocmai din epistola în care Ignatie îi scrie: „Pentru că după cum mi s-a vestit, Biserica din Antiohia Siriei a dobândit pace prin rugăciunile voastre, de aceea și eu am ajuns mai vesel, că Dumnezeu mi-a luat grija de pre suflet, mai ales dacă prin suferințele mele Îl voi dobândi pre El, spre a fi găsit la Înviere, ucenic al vostru” (Apostoliconul, Epistola către

Policarp, vers. 15). În versetul 18 se vorbește despre plecarea lui la Napoli, fiind deja închis de gărzile romane. Apostolul Policarp este cu siguranță unul dintre Episcopii secolului al II-lea, nefiind urmașul altui Apostol, conform tuturor scrierilor Noului Testament, decât al lui Ignatie Teoforul, acesta din urmă trăind până în anul 155 d.Hr. Deci, Apocalipsa nu doar că menționează o biserică ce încă nu exista, dar, mai mult, „îngerul” imaginar indică să fie trimisă o scrisoare către Biserica din Smirna, care apare abia în secolul al II-lea.

Menționările Apocalipsei, înainte de secolul al IV-lea sunt foarte rare, aproape inexistente. De pildă, în toate scrierile sale, Metodiul de Olimp (d. 311 d.Hr.) menționează o singură dată o Apocalipsă, într-o singură scrisoare¹⁴.

Căutând puțin mai înainte de secolul al IV-lea, mai exact în scrierile lui Clement Alexandrinul (n. 150 – d. 215) nicăieri nu se regăsește Apocalipsa. De asemenea, nici Origen din Alexandria (185-254) nu o menționează nicăieri¹⁵, deși el a fost primul alcătuitor al unei mari părți din actualul Nou Testament al cultelor oficiale.

Trebuie să amintim și relatarea lui Eusebiu din Cezareea despre acest fapt: „*Caius respingea Apocalipsa și Evanghelia după Ioan*” (Cf. II, XXV, 8), Caius fiind unul dintre cei 72 de Apostoli¹⁶. El îi dă un răspuns unui anume Proclu, care apăra erezia catafrigenilor¹⁷. Din aceeași sursă aflăm că Epistola către Evrei, pe care și Patriarhia Română de astăzi o recunoaște, printre altele, este o carte ce nu i-a aparținut lui Pavel, ci doar o apocrifă atribuită lui, unde citim că: „*Autorul manuscrisului, neidentificat cu certitudine, existând teorii că ar fi Papias, ori Ipolit al Romei sau chiar Meliton de Sardes, identifică Epistola către Evrei cu una către alexandrini*”.

Dacă am ajuns ca teologii secolului XXI să aibă dispute pe tema autenticității unei lucrări, care nici măcar nu data din secolul întâi, este greu de acceptat o astfel de părere, expusă în articolul din ziarul „Lumina” al Patriarhiei Române, deși situația este cât se poate de plauzibilă: „*Epistola către Evrei nu a fost scrisă de Sfântul Pavel, ci de unul dintre ucenicii săi. Eu înclin să cred că acesta a fost Sfântul Luca, deoarece și celelalte scrieri ale acestuia, Evanghelia și Faptele Apostolilor, au același stil și au ideile dogmatice ale Sfântului Pavel, ne-a explicat părintele profesor Vizitiu*”¹⁸. Revenind la ce începusem să citim din scrierile lui Eusebiu de Cezareea, găsim poziția contradictorie a episcopilor de atunci, despre scrisoarea Apostolului Caius către ereticul Proclu, unde afirmă: „*De pildă, el (Caius) amintește numai treisprezece epistole ale Sfântului Apostol (Pavel), fără să pună la socoteală, alături de ele, și Epistola către evrei*”¹⁹. Aflăm astfel despre încă o epistolă contestată în secolul al IV-lea.

Prin aceste argumente aduse, fără pretenție exhaustivă, din patrologia și patristica primelor 4 secole, vedem că cele 27 de cărți citate de Atanasie²⁰ nu aveau cum să cuprindă alte cărți decât cele hotărâte la Niceea. Deci, dacă dintre ele găsim că atât o epistolă a lui Ioan și Apocalipsa, cât și Epistola către evrei sunt contestate, din Codexul Niceean mai rămân doar 24 de cărți din actualul Nou Testament al ortodocșilor, catolicilor și protestanților de

¹⁴ PSB, Vol. 10; Metodiul de Olimp, Scrieri; Discursul VIII - Thecla; Pag. 91, pct. VII;

¹⁵ Părinți și Scriitori Bisericești, Vol. 6-9;

¹⁶ Faptele Apostolilor (textul bizantin), cap. 19, vers. 29; cap. 20, vers. 4;

¹⁷ PSB, Vol. 13, Eusebiu de Cezareea, Istoria Bisericii, cartea a 6-a, pag. 245, pct. 3;

¹⁸ Ziarul „Lumina” al Patriarhiei Române, „Câte Epistole a scris Sf. Ap. Pavel”; 29 iunie 2007;

¹⁹ PSB, Vol. 13, Eusebiu de Cezareea, Istoria Bisericii, cartea a 6-a, cap. XX, pag. 245, pct. 3; cu referire la nota de subsol 106.

²⁰ Atanasie (275-373) în „Pastorala” din anul 367;

astăzi. Rămâne să ne întrebăm ce era în locul lor, pentru a vorbi în continuare despre existența a 27 de cărți? Este aproape imposibil să se mai răspundă după 1700 de ani. Dar considerând că unele dintre cărțile canonice, recunoscute din toate timpurile creștinismului, sunt Epistolele Apostolului Ignatie, din 8, doar 4 fiind atestate cu desăvârșire aparținând lui²¹, de ce nu sunt și ele incluse în acest Nou Testament, în locul unora apocrife, precum cele enumerate mai devreme? Paradoxal, pentru caracterul lor desăvârșit privind învățătura care unește Bisericii. Ori, bizantinii, deși se prezentau a fi creștini convertiți din evrei, mai mult iubeau iudaismul decât creștinismul. Scopul fățarniciei lor era dezbinarea creștinismului, după principiul roman dezbină și stăpânește.

Apostolul Ignatie se pronunță tranșant împotriva „*vălului întunecat al vechiului testament*”: „*Dacă cineva predică iudaismul, să nu-l ascultați! Că este mai bine să ascultați creștinismul de la un prunc, decât să ascultați iudaismul de la un învățat*” (Apostoliconul, Ignatie către Filadelfieni, vers. 13). A se vedea că Epistola către Filadelfieni este una dintre Epistolele recunoscute de Biserica ca autentică²².

Astfel, cărți menționate în istorie ca fiind de folos Bisericii sunt excluse, pentru introducerea unei *Apocalipse* ce nu are nici un temelie istoric, apostolic și, mai presus de toate, care promovează idei eretice despre „*o împărăție pământească*”, contrar propovăduirii Domnului.

În altă ordine de idei, judecând după această inadverență tolerată de biserica de azi, vedem că în zadar au opus rezistență Sfinții prezenți la Sinodul din Cartagina împotriva arderii tuturor manuscriselor Apostolice, care mai erau păstrate în secolul al IV-lea. Vinovăția în această privință este plasată pe umerii împăratului Dioclețian (Gaius Aurelius Valerius Diocletianus (d. 311). A se vedea ce scrie în Studiul Introductiv din PSB. Vol. 13, de către Patriarhul Teoctist: „*În timpul persecuției lui Dioclețian – socrul împăratului Constantin – într-o vreme când Bisericile erau dărâmate, iar cărțile Sfinte erau arse și creștinii erau prescriși ori siliți să apostazieze*”²³. Totuși, nimeni nu vorbește de faptul că persecuția nu s-a terminat în vremea lui Dioclețian. Arderea cărților a început în 303, în timp ce inclusiv ginerele lui Dioclețian, Constantin, ocupa funcție importantă la palatul imperial. Apoi, Dioclețian este înlăturat de la tron la 1 mai 305, iar arderea cărților apostolice continuă până la Sinodul din Cartagina, din 311. Deci, din anul 305 până în 311 și chiar până în 315, persecuția a continuat, iar distrugerea cărților a fost țelul mult dorit inclusiv de împăratul nou, Constantin. În ciuda edictului de la Milano din 313, care dădea „libertate creștinilor”, de fapt doar cei ce acceptau reforma dorită de împărat în privința dogmelor și a patrimoniului cultural al Bisericii erau scutiți de prigoane. Să nu mai spunem că primul Edict de libertate, fără părtinire, a fost dat de Liciniu, pe care împăratul Constantin îl ucide la scurtă vreme după aceea.²⁴

O listă mai completă de Mucenici, care au suferit pentru apărarea Sfințelor Cărți ale Sfinților Apostoli, am expus-o în lucrarea „Iudaizarea creștinismului din secolul al IV-lea” sau în „Martirolog”. Printre acești mucenici se numără președintele Sinodului din Cartagina,

²¹ Părinți și scriitori Apostolici, PSB, Vol. 1;

²² *Ibidem*, pag. 178-181; alte surse: Irineu (Adv. haer., V, 28, 4), Origen (Despre rugăciune, 20; Comentariu la Luca, Omilia VI, 3), Eusebiu (I. B., III, 36), Ieronim (De vir. III., 16), etc.

²³ PSB. Vol. 13, Eusebiu de Cezareea, cap. 13, pag. 6, Studiul Introductiv, pct. 2;

²⁴ „Istoria Bizanțului” de Paul Lemerle și Bogdan Mateciuc, pag. 7;

Episcopul Majorin, executat în 313. Împreună cu el, cei 70 de Episcopi care s-au opus reformei, au fost considerați „învechiți”²⁵. Deci, termenul „învechit”, folosit în bațjocură de valetul imperial, Augustin de Hipona, ne duce cu gândul departe de o persecuție dioclețiană, mai exact, spre una survenită în urma unei reforme a Bisericii. Astfel se justifică opoziția „învechit” sau „înnoit” care „defineau” cele două tabere.

Pedepsele pentru neconformare erau capitale – ucideri de ierarhi, Biserici distruse²⁶ și creștini persecutați²⁷. De asemenea, Augustin de Hipona a recunoscut că au existat forme de persecutare și agresare a celor ce nu au acceptat „reforme”. El afirmă despre Episcopii din Cartagina, care au protestat împotriva arderilor Sfințelor Cărți și Manuscrise ale Apostolilor: „sunt eretici pentru că nu dau ascultare poruncii imperiale”²⁸. Deci, din punctul de vedere al lui Augustin, nu era o erezie că împăratul schimba credința din temelii, prin introducerea acelor cărți în Noul Testament. „El recunoaște totuși că o represiune a fost pentru mulți un mijloc de întoarcere”²⁹. Iar noi spunem: de întoarcere cu spatele la Apostoli și cu fața către împărat.

În concluzie, pentru crearea în Evangheliile a unor legături forțate între Dumnezeu Vechiului Testament și Dumnezeu creștinilor, puterea politică a inclus o mulțime de versete noi, a inclus Apocalipsa și alte amănunte scripturistice, inexistente în primele secole.

CAPITOLUL 4

CELE 7 ZILE ALE CREAȚIEI ȘI NEGAREA LUI DUMNEZEU

După o trecere în revistă a câtorva elemente de discrepanță care nasc semne de întrebare când citim Noul Testament, precum și a incompatibilității Apocalipsei cu mesajul Sfintei Evanghelii, propunem să reluăm discuția despre legitimitatea Vechiului Testament de a fi numit carte insuflată de Duhul Sfânt. Creștinii, fie ei oameni simpli sau teologi iscusii, sunt învățați să tâlcuiască fiecare verset doar după cum au indicat iudeii, pentru ca nimeni să nu-și dea seama de minciunile cuprinse în cărțile Vechiului Testament. Se poate admite că Biserica are nevoie inclusiv de părți mistice de genul unor întâmplări ieșite din comun sau chiar supranaturale, însă nu se poate admite vreodată ca vreo carte a Bibliei să-l nege pe Dumnezeu sau să-l schimbe proprietățile. Există astfel de erezii în Vechiul Testament? Să analizăm o mică parte a acestora, pentru a vedea cât de periculoasă pentru istoria creștinismului a fost introducerea Vechiului Testament în Biblia Creștină, după secolul al IV-lea.

Prima carte a Vechiului Testament este „Facerea” sau „Geneza”. Aceasta începe astfel:

„La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor” (Facere, cap. 1, vers. 1-2). La prima vedere fiecare teolog cunoaște aceste versete. Totuși,

²⁵ Edward L. Smither, *Istorie și Teologie* (James Clarke & Co, 25 septembrie 2014);

²⁶ Friend, WHC (1952), *Biserica Donatistă: o mișcare de protest în Africa de Nord*, Oxford University Press, ISBN 0-19-826408-9, 1952, pag. 161, p. 62; din scrisorile lui Constantin conservate de Optatus;

²⁷ Friend, WHC (1952), *The Donatist Church: A Movement of Protest in Roman North Africa*, Oxford University Press, ISBN 0-19-826408-9; pag. 156.

²⁸ Augustin, *Mărturisiri*, Epistola 93;

²⁹ „Observatorul” din Beiuș, anul III – 1930, nr. 4-5-6; Papa Piu al XI-lea. *Despre Augustin*, pag. 257-258.

nimeni nu observă că versetul al 2-lea descris la începutul începuturilor „întunericul”, „pierzând” din vedere adevărul existenței luminii Dumnezeiești a Creatorului. Ceea ce urmează continuă pe aceeași linie:

„Și a zis Dumnezeu: *„Să fie lumină!”* Și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: *ziua întâi*” (Facere, vers. 3-5). Aceste versete din nou demască lipsa de lucrare a minții. Oare, cine să-i fi tras într-o amorteală culturală, sau să o numim inconștiență, de nimeni nu poate observa afirmația din versetul al 4-lea, în care, după ce este făcută lumina, citim: „a văzut Dumnezeu că este bine”? Înțelegem abia acum cum este negată atotștiința Creatorului, devreme ce îl descrie ca și cum nu cunoaște rezultatul final și abia acum descoperirea cât de măreață era lucrarea Lui.

Unii teologi insistă pe ideea că întunericul de la începutul cărții nu este unul duhovnicesc, ci ar fi vorba de inexistența Soarelui, care denotă lipsa luminii, însă, dacă privim mai cu atenție, nici în cea de-a doua jumătate a zilei nu fusese creat încă acest astru. Deci, întunericul și lumina despre care se vorbește nu sunt identice cu cele naturale. Mai mult decât atât, aici întâlnim primele erezii împotriva lui Dumnezeu: negarea a toate luminătorului și a toate știutorului.

„Și a zis Dumnezeu: *„Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape!”* Și a fost așa. A făcut Dumnezeu tăria și a despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: *ziua a doua*” (Facere, cap. 1, vers. 6-8). Afirmația că „revelația Duhului Sfânt” stă la baza celor scrise se dovedește o minciună. Lucru demonstrat, de altfel, în virtutea faptului că deși până în secolul al XVI-lea după Hristos omenirea a crezut că dincolo de stratul de ozon se află un univers de apă, un Soare acvatic și nimic altceva, evoluția științei contrazice pretinsa „revelație”. Deci, nici laudele evreilor nu merg prea departe, nici astrologia egipteană nu este revelată de absolut nimeni din înaltul Cerului, care să fi cunoscut realitatea. Abia după aceea, formele moderne de cercetare au permis oamenilor de știință să descopere realitatea, că dincolo de așa-numita „tărie a cerului” nu se află apă.

Afirmațiile sunt pur și simplu dorința unui autor anonim de a da impresia de înalt filozof, dar nu să corespundă realităților Creatorului, ci pur și simplu științei incipiente din acea vreme. Deci, Vechiul Testament nu este revelat de nici un Duh Sfânt, care ar fi trebuit să insuflă adevărul de dincolo de nevăzut. În concluzie, cartea nu este revelată de nimeni și să nu mai vorbim că, trecând și ziua a doua a creației, versetul al 8-lea aduce din nou atingere eretică atotștiinței Lui Dumnezeu, repetând: „și a văzut Dumnezeu că este bine...”.

Înainte de a trece mai departe, trebuie cu luare aminte să vedem ce spune Sfântul Apostol Pavel despre „revelația Vechiului Testament, scris de Moise, fondatorul acestei învățături iudaice. Este ea recunoscută de Apostoli ca fiind vrednică de introdus în Biblia Creștină, sau introducerea ei a fost doar o ambiție a împăratului Constantin cel Mare, care se trăgea dintr-un neam iudaic? Iată ce spune Apostolul: „*Dar mințile lor s-au învățat, căci până în ziua de azi, la citirea Vechiului Testament, rămâne același vâl, neridicându-se, căci el se desființează prin Hristos; Ci până astăzi, când se citește Moise, stă un vâl pe inima lor; Iar când se vor întoarce către Domnul, vâlul se va ridica*” (Noul Testament oficial: II Corinteni,

cap. 3, vers. 14-16; Apostoliconul de la anul 140, II Corinteni, vers. 23). Într-un cuvânt, același vâl întunecat stătuse peste mințile lor, de la Moise și până la Apostoli. Spunând aceasta, Pavel desființează legitimitatea învățăturilor tuturor profeților Vechiului Testament, cu temei totodată. Să ne amintim și faptul că același Apostol spune destul de clar că nici un creștin nu se închină dumnezeului Vechiului Testament, ci „*Altuia!*” (N.T. oficial, Romani, cap. 7, vers. 4; Apostoliconul, Romani, vers. 41).

Revenind la controversele delicate ale Vechiului Testament scris de Moise, continuăm cu următoarele afirmații: „9. *Și a zis Dumnezeu: "Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul!" Și a fost așa. și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul. 10. Uscațul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine. 11. Apoi a zis Dumnezeu: "Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-înșea, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ!" Și a fost așa. 12. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine. 13. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia”.*

Versetul al 9-lea aduce din nou aceeași afirmație a oamenilor de știință nepricepuți din primele milenii, definind cerul a fiind unul acvatic, de sub care se retrag apele. Poate fi luată în calcul ipoteza, privind formele obținute de diferiți munți din lume, care prezintă o oarecare retragere a apelor; însă nu poate nimeni să fie de acord cu sfârșitul versetului al 10-lea, în care vedem a treia negare a atotștiinței lui Dumnezeu. Ceea ce este specific inculturii tribului israelit de la acea vreme, se observă prin începerea vegetației, creșterea pomilor și apariția roadelor, fără fotosinteză și fără naturala contribuție a soarelui. În doar 3 zile, avem deja 5 negări ale atotștiinței lui Dumnezeu! Remarcăm nepriceperea lui Moise și a poporului iudeu în agricultură. Scopul lor de la începutul apariției iudaismului nu a fost acela de a crea ceva, ci de a constitui un popor care săucidă, gândind că vor ajunge conducătorii lumii. Deci, neplântând o rădăcină în viața lui, Moise nu avea de unde să știe că, pentru a crește, o plantă are strictă nevoie de soare.

Contradicția vedem că se păstrează și în celelalte versete, după ce își dă Moise seama de greșeală sau vreun agricultor îi corectează „revelația” prostească, și schimbă ideea: „14. *Și a zis Dumnezeu: "Să fie luminători pe țaria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii, 15. Și să slujească drept luminători pe țaria cerului, ca să lumineze pământul. Și a fost așa. 16. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cârmuirea zilei și luminătorul cel mai mic pentru cârmuirea nopții, și stelele. 17. Și le-a pus Dumnezeu pe țaria cerului, ca să lumineze pământul, 18. Să cârmuiască ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că este bine. 19. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra”.*

Pioșenia cu care ni s-au predat aceste teorii de către teologii iudaizați, te face să bănuiești că unora le lipsește mintea, altora nu le lipsește lanțul manipulării cu care sunt legați, iar altora le lipsește pur și simplu credința în Dumnezeu, făcând totul din simplă nevoie de un salariu. Întâi cresc plantele, întâi apar roadele, iar apoi, „*cel ce văzuse că este bine*”, constată că fotosinteza n-are cum să aibă loc fără soare și, zis și făcut, apare în ziua a patra.

Ceea ce este subtil ascuns în cel de-al 14-lea verset, și prea puțini sunt cei ce observă, este din nou teoria incipientă și total eronată a lumii de știință din acele vremuri, când a fost scrisă cartea.

Până atunci se considera că soarele nu este dincolo de cer, nu este o planetă centrală pentru sistemul solar, ci un „felinar” care se învâрте în jurul pământului. Alți evrei credeau că este dincoace de nori, din cauza reflectării unor raze și felul în care ei distingeau lumina solară de pe pământ. Totuși, încă de atunci se tindea spre explicarea schimbării anotimpurilor, ca fiind determinată de fazele soarelui. Devreme ce se susținea teoria unui pământ discoidal sau plat, tocmai pentru a nu recunoaște iudeii ce eronată este cartea lor de căpătâi, nu-și puteau justifica ce determina ca în partea opusă unei zone geografice să fie iarnă, iar în partea cealaltă să fie vară. Dacă pământul ar fi fost plat, peste toată suprafața lui era mereu zi, peste tot același anotimp și fazele soarelui rămâneau neschimbate. Deci, orice teorie au născocit iudeii, mai devreme sau mai târziu s-a demontat fără prea multe eforturi.

Și astăzi evreii lansează tot felul de ipoteze ale pământului plat, tocmai pentru a nu avea demnitatea să-și recunoască această carte de căpătâi ca cea mai neinspirată lucrare din istoria omenirii. Slaba pricepere a autorului se vede mai cu seamă în versetul al 15-lea în care „micul” Soare este creat doar ca să lumineze pământul, nimic altceva. Versetul al 16-lea vine cu un surplus de prostie, devreme ce plasează doar două astre – atât putea să vadă autorul cu ochiul liber, ceea ce ne arată că nimeni nu-i revela nimic. Deci, el definește deopotrivă și soarele și luna doi luminători. Diferența o face realitatea că soarele este un corp luminescent, însă luna nu luminează, ci este un corp luminat de soare. Prin urmare, afirmația din versetul al 15-lea că cele două astre au fost făcute să lumineze pământul cade. În Antichitate nu se înțelegea de ce în anumite zile luna se stinge și nu apare noaptea pe cer. Abia mai târziu s-a explicat fenomenul de eclipsă, în care Pământul stă între Soare și Lună și obstrucționează calea luminii solare către Lună.

Versetul 17 vine cu aceeași falsă informație prezentă și în versetele 14 și 15, privind Soarele și Luna ca simpli luminători numai ai pământului. De ce a trebuit autorul să repete aceeași afirmație de 3 ori? Pentru că la momentul când apare prima carte a Vechiului Testament (circa 1400 î.Hr.), evreii nu erau de acord cu teoria sumerienilor – urmașii lui Adam – care, singurii la vremea aceea, afirmau că sistemul solar are 14 planete, și soarele se află în centru. Dacă până acum am constatat că evreilor nu le vorbea absolut nimeni, ar trebui să ne dea de gândit afirmația sumerienilor, atât de plauzibilă și totuși atât de imposibil de cunoscut în urmă cu câteva milenii, dacă ultimele planete sunt descoperite grație tehnologiei abia după anul 2000? Aici putem considera existența unei revelații, devreme ce ei vorbeau despre ceva adevărat, superior lor, ce n-aveau cum să observe cu ochiul liber. Cunoașterea aceasta superioară pe care o avea poporul sumerian ne determină să ne orientăm mai mult atenția către o relație specială a acestui popor cu Dumnezeu. Nici până astăzi cercetătorii care nu cred în Dumnezeu și în revelație, nu au putut explica cine vorbea cu Adam și cu sumerienii, dacă în urmă cu 8500-13500 de ani ei discutau despre un sistem solar complet, ce se dovedește abia în secolul al XX-lea d. Hr. a fi real. Iubitorii de speculații sau atei care, din demonism, tot îl neagă pe Dumnezeu, au ajuns la concluzia că „extratereștrii” le-ar fi vorbit sumerienilor despre sistemul solar. Pietrele sumeriene ne arată altceva, și anume închipuirea lui Dumnezeu care se arată lui Adam în chipul Sfintei Treimi și îi dăruiește cele 4 înțelepciuni

(simbolizate pe atunci prin chipul precreștin al Crucii), adică din cer, de pe pământ, din apă și din văzduh.

Întorcându-ne din nou la Geneză, găsim cea de-a 6-a negare a atotștiinței lui Dumnezeu, versetul al 18-lea terminându-se întocmai cu expresia „și a văzut Dumnezeu că este bine”... În concluzie, avem 4 zile ale creației și 6 negări ale principalei caracteristici a Dumnezeirii - atotștiința.

„20. Apoi a zis Dumnezeu: "Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!" Și a fost așa. 21. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii, care mișună în ape, unde ele se prădesc după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine. 22. Și le-a binecuvântat Dumnezeu și a zis: "Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ! 23. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea." În condițiile în care există numeroase specii de păsări acvatice care trăiesc și pe uscat și în apă, vedem încă o dată, din acest citat, o precară cunoaștere a lumii reale în ansamblu. Cum i-ar fi putut demonta cineva teoria acestui evreu semi-analfabet, care se mulțumește doar cu faptul că știe să scrie, să-i explice că broasca țestoasă depune ouăle pe uscat, iar în Brazilia peștii depun icrele în nisip, și nu în apă? Mai poate încăpea vorba de viața unei lișițe, pe care n-ar fi avut unde s-o vadă, care trăiește în apă ca pe uscat și viceversa? Cât despre viața pinguinilor sau a urșilor polari nici să nu mai amintim. Erau prea departe de limitele cunoștințelor celui ce-i „revela” bazaconii autorului pe post de realități naturale și supranaturale.

Ziua a 5-a vine cu puțină deșteptare din partea „revelatorului”. Fie autorul se plictisește să mai afirme pentru a 7-a oară „și a văzut Dumnezeu că este bine”, fie se răzgândește și, o dată cu timpul, îi recunoaște lui Dumnezeu calitatea de atotștiutor. Să trecem mai departe.

„24. Apoi a zis Dumnezeu: "Să scoată pământul ființe vii, după felul lor: animale, târătoare și fiare sălbatice după felul lor". Și a fost așa. 25. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, și animalele domestice după felul lor, și toate târătoarele pământului după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine. 26. Și a zis Dumnezeu: "Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!" 27. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie. 28. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!"

Înrupem aici prima parte a celei de-a 6-a zi a Creației pentru a observa câteva detalii. Este interesant felul cum își imaginează autorul că se consultă Un singur Dumnezeu, deși Trinitar, o singură cugetare, un singur gând, o singură lucrare întreită și cu desăvârșire unită: „haideți să facem cutare...”. Nu putem să nu constatăm indiciul memorabil care vădește schizofrenia autorului din versetul 27: „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie”. Drept urmare, filozoful nostru scrie cam așa: a făcut Dumnezeu după chipul Său, pentru că a făcut după chipul său, că a făcut bărbat și femeie tot după chipul său”. Ceva nu este în regulă cu mintea autorului. Indiferent de limba în care ar fi îndrugat această blasfemie la adresa lui Dumnezeu, numită „Vechiul Testament”, schizofrenia la toate limbile și neamurile se manifestă la fel. De ce trebuie să ne

oprim aici și să punctăm indiciul bolii de care suferea Moise? Nu s-a putut abține nici măcar mai mult de 27 de propoziții să nu-și expună boala.

Din același „Pentateuh” aflăm cauza bolilor lui Moise. Cahat, menționat în Facere, cap. 26, vers. 11, este tatăl lui Amraam (Ieșire, cap. 6, vers. 18.), care s-a căsătorit cu verișoara lui primară, lachebed (Ieșire; cap. 6, vers. 20), în urma incestului născându-se trei copii cu grave probleme psihice și de comportament: Aaron, Miriam (fată) și Moise. Boala avea să justifice apariția iudaismului satanic și întunecos, pe care-l identificăm cu lejeritate chiar la începutul Vechiului Testament, dar mai concret în acest verset:

„După aceea a turnat Moise mir pe capul lui Aaron și l-a uns și l-a sfințit. Și a adus Moise pe fiii lui Aaron, i-a îmbrăcat cu hitoane, i-a încins cu brâie și le-a pus turbane, cum poruncise Domnul lui Moise. Apoi a adus Moise vițelul cel de jertfă pentru păcat, iar Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul vițelului de jertfă pentru păcat; Și l-a junghiat Moise și a luat din sânge și cu degetul său a pus pe coarnele jertfelnicului de toate părțile și a curățit jertfelnicul, iar celălalt sânge l-a turnat jos lângă jertfelnic și a sfințit jertfelnicul ca să fie curat” (Leviticul, cap. 8, vers. 12-15).

Puțini teologi au curajul să descrie faptul că ritualul iudaic care dispunea de un altar cu coarne, pe care-l ungeau cu sânge de animale torturate și inclusiv pereții templului primeau același decor, pe care astăzi îl mai întâlnim numai în templele sataniștilor. Prin aceasta prinde contur afirmația Mântuitorului Iisus Hristos: *„Voi sunteți din tatăl vostru diavolul”* (Ev. Ioan, cap. 8, vers. 44). Faptul că niciodată Creștinii n-au avut același „dumnezeu” cu evreii, îl întâlnim foarte la vedere în Noul Testament, unde Apostolul Pavel spune: *„Așa că, frații mei, și voi ați murit legii, prin trupul lui Hristos, spre a fi ai Altuia, ai Celui ce a înviat”* (Ep. Romani, cap. 7, vers. 4). Deci, „spre ai fi Al ALTUIA” și devreme ce se referă la o Persoană a Treimii, este destul de limpede că se referă „a fi ai Altui Dumnezeu”. Contrar acestor mărturii, biserica iudaizată minimizează adevărul, dând întâietate tatălui evreilor, pe care Hristos îl identifică cu înșelătorul. Ne mai miră cine îi revela autorului Genezei, atât de confuz și total străin de adevăr?

Să revenim la erorile zilelor Creației:

„27. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie. 28. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!"

În primă instanță vedem crearea celor 2 oameni în același timp pentru ca la doar câteva versete distanță să descoperim că: *„a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam”* (Facere, cap. 2, vers. 21-22). Deci, dacă în capitolul întâi apar amândoi de o dată, în al doilea se schimbă povestea. Dumnezeu se așează la roata olarului, îi face din pământ – deși omul apare din apă și până astăzi tot așa se naște, din apa pântecului mamei sale (lichidul amniotic). Numai în capul lui Moise, care văzuse cum apar oalele și ulcelele, tot așa trebuia să fi apărut și omul. În plus, dacă autorul suferea de o boală, lipsindu-i câteva bune funcții ale creierului, avea tendința să creadă că apariția femeii s-a datorat văduvirea primului om deo parte aparent nesemnificativă din trupul său: o coastă. Unii cercetători experimentați, precum și Moise... au afirmat că s-a plasat coasta ca identitate a femeii pentru că în ea se află ADN-

ul uman. Să fim serioși, ADN-ul uman se află în orice parte sau organ fizic. Aceste teorii sunt concepute tot de către iudeii care nu au tăria să-și recunoască erorile grave din propria lor carte dogmatică.

Să verificăm ce l-a determinat pe Dumnezeu – în mintea lui Moise – să creeze femeia. Iată câteva informații la vederea oricui, dar totuși neobservate de mulți: „*Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor de potriva lui*” (Facere, cap. 2, vers. 20). Să recapitulăm: Adam pune numele animalelor. Nimic ieșit din comun; doar că la partea cu „potrivitul”, după ce încearcă rând pe rând orice oaie, capră, vițică... creatorul din capul lui Moise își zice: „*hai să-i facem o femeie, că nu mai pot trăi în pace bieteale animale*”... Astăzi copiii se joacă cu tot felul de jucărioare, însă nu se poate vorbi despre același lucru și în copilăria lui Moise. Părinții lui și toți evreii erau preocupați cum să devină o forță măreață în Egipt, să jefuiască țara gazdă și să fugă cu aurul. Așadar, copiii unor obsedați de putere și furțișag, nu prea aveau parte de multe jucării. Când începeau să crească și să li se aprindă instinctele naturale, se „jucau” ba cu oaia, ba cu capra. Este lesne de înțeles ce copilărie nefericită a avut acest copil bolnav psihic, Moise, devreme ce el crede și scrie că toată istoria omenirii a început precum biografia lui: încercând cu oaia.

Această mică digresiune ne-a stârnit destul amuzament. Poate că n-ar fi nimic de râs, câtă vreme Vechiul Testament își bate joc la propriu și la figurat de însuși Dumnezeu și de frumoasa Lui creație. Dar probabil și Dumnezeu se amuză văzând câtă prostie a putut încăpea în cei pe care Hristos i-a numit „fiii diavolului”. Aruncând la propriu parodia vechi-testamentară, să ne intereseze doar ceea ce zice Mântuitorul Hristos, nu basmele anapoda, scrise de toți nebunii iudaismului. Iată cât de frumos și realist zice Domnul: „*de la începutul făpturii, bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu*” (Ev. Marcu, cap. 10, vers. 6). Deci, să revenim la combaterea acestei erezii biblice despre care discutăm.

„29. *Apoi a zis Dumnezeu: "Iată, vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Acestea vor fi hrana voastră. 30. Iar tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se mișcă pe pământ, care au în ele suflare de viață, le dau toată iarba verde spre hrană. Și a fost așa. 31. Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea."*

Nici nu încape să ne imaginăm cum ar fi gândit Moise, că leul sau tigul molfaiau de zor într-un lan delicios de lucernă. Dar să ne oprim doar asupra alimentației omului: iarbă și verdeață. Este drept, omul nu are o dantură adaptabilă oricărui fel de carne, însă, dacă omul ar fi fost creat să mănânce numai iarbă, de ce le-a trebuit evreilor să crească oi? Nu era mai gustoasă salata de roșii și castraveți? Ba bine că da, numai că realitatea nu se leagă întotdeauna cu ce scrie în carte. Și de ce a trebuit să ne oprim cu amuzamentul aici? Pentru a avea contact cu prima formă de manipulare „popească”, din Vechiul Testament.

Trecând peste câteva etape și ajungând la nașterea primilor fii, Abel și Cain, ne întâlnim cu primul ritual bisericesc de jertfă, specific evreilor și altor popoare nomade. Iată ce descrie Moise: „*Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel din cele întâi-născute ale oilor sale și din grăsimea lor. Și a căutat Domnul spre Abel și spre darurile lui, iar spre Cain și spre darurile lui n-a căutat*” (Facere, cap. 4, vers. 3-5).

Să recapitulăm ce zisese odinioară: *"Iată, vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Acestea vor fi hrana voastră"* (Facere, cap. 1, vers. 29). Devreme ce hrana lor era vegetală, Cain se conformează cu blândețe și aduce verdeață ca jertfă. Abel, însă, taie din oile sale și aduce jertfă chinuită de tortură. Numai că, divinității lui Moise nu-i prea place verdeața și este satisfăcută să mănânce carne – dar să nu ne treacă prin cap să credem asemenea basm bolnăvicios, ca și cum acela ar fi fost Dumnezeu real, Dumnezeul creștinilor, ci nălucirea demonică din mintea lui Moise!

Care este miza manipulării pe care începe Moise să o pună în practică, cu acest popor destul de incult și slab la toate? Este o miză cât se poate de evidentă: „mâncați voi ierbuța și aduceți la popă cărnața”. Prostia acestui popor, slab din toate punctele de vedere, se vede la ieșirea lor din Egipt, unde se mărturisește că au plecat cu turme de oi, capre și vite (Ieșire, cap. 12, vers. 38), însă acestea erau destinate „numai pentru jertfe”, oamenii fiind obligați să rabde mult și bine (Ieșirea 16:2-3). Nici nu mai încapе vorba despre felul în care se jertfeau acestea: se făcea puțin fum cu lână de oaie și păr de capră, să miroasă în tabără a „jertfă”, apoi familia lui Moise și a marelui preot, frate-său Aaron, mâncau pe nerăsuflăte numai bunătați. Vedeți cât de simplu se puneau la adăpost acești politicieni corupți și câtă batjocură trebuia să îndure un popor întreg, a căruia singură vină era aceea că se închină unui cult de prefăcuți, care-i slugăreau și-i foloseau mai ceva ca pe niște sclavi?

Revenind la cea din urmă zi a creației, Moise „consemnează” următoarele: „31. Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea”. Nici nu se putea încheia altfel fără de ultima negare a atotștiinței Lui Dumnezeu, când pentru ultima dată se uită uimit în jur, fără să-i vină să creadă ce lucru bun ar fi putut face mult mai dinainte și abia acum îl descoperă. Să purcedem mai departe, la capitolul al doilea, pentru că ne așteaptă altă bătaie de joc la adresa lui Dumnezeu, adusă de acest autor.

„1. Așa s-au făcut cerul și pământul și toată oștirea lor. 2. Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut. 3. Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduală”.

Până acum Dumnezeu era catalogat drept incoerent, pentru că nu crea nimic într-o ordine firească, apoi era tratat ca un necunoscător și neștiutor, devreme ce meșterea câte ceva, și după terminarea lucrului își dădea seama cât de bine a putut să iasă. În capitolul al doilea, chiar la început, aflăm că în a 7-a zi, pe care o presupunem a fi sâmbăta, care era ziua liberă la egiptenii unde se născuse Moise, Dumnezeu s-a odihnit. Nimic ieșit din comun pentru un teolog ortodox. Nici nu încapе vreo îndoială în mintea lesne legată cu lanțuri, ca cineva să observe că aici se face cea de-a treia categorie de negare a lui Dumnezeu: negarea atotputerniciei. Pe lângă faptul că până aici nu știa ce face, nu era coerent, orbecăia în întuneric până să creeze a doua zi, acum mai și obosește. Nimeni până acum, dar oare, chiar nimeni, n-a avut atâta pricepere încât să-și dea seama cât de împotriva lui Dumnezeu sunt manipulați acești „creștini” de cultele ortodoxe, catolice și protestante, care afirmă că au o zi de sărbătoare pe săptămână pentru că „și Dumnezeu s-a odihnit”? Atotputernicul n-are nevoie de odihnă, nici de somn, numai omul are nevoie de puțin curaj, să-și azvârle de pe cap căpăstrul luat de la un bou de munte și așezat peste oameni de bisericile manipulative. Ele

se apără cu falsa idee că „sunt metafore”. În nici cea mai proastă metaforă nu-l poți numi pe Dumnezeu neștiutor, neluminător și obosit. Nici măcar dacă folosești relatări de acest fel ca o pildă, nu te lasă duhul creștinesc din inima ta să-ți bați joc de Dumnezeu Creatorul cu metaforele tale.

„4. Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul. 5. Pe câmp nu se afla nici un copăcel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăslî, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ și nu era nimeni ca să lucreze pământul. 6. Ci numai abur ieșea din pământ și umezea toată fața pământului. 7. Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.”

Paradisul prostiei din capul autorului, Moise, se vede destul de clar în tot capitolul al II-lea. Dacă în primul capitol întâi se face pământul, apar plantele, roadele, cresc copacii, depun icrele peștii din ape și vacile fată pe uscat, abia în a 6-a zi apare și bietul om, în capitolul al doilea lucrurile se schimbă – că doar vorbeam despre schizofrenie – și acum se creează pământul și bineînțeles cerul, dar încă nu începe să crească nici un copăcel. Povestea se schimbă grație bolii autorului, și pe când ieșeau doar niște aburi din pământ, fără pic de iarbă, fără pic de fân, iar primul lucru care se face – deci, în a doua zi a creației, este, nimeni altul decât omul... și nu doi ca în primul capitol la ziua a 6-a, ci numai unul. Altfel, de la cine ar fi avut să rupă vreo coastă?

„8. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise. 9. Și a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului.”

Acum pomii, iarba și orice nație de plantă încep să crească abia după crearea omului. Nimic anormal pentru un autor instabil psihic. Însă, lucrurile se precipită în mintea lui Moise și să vedem care a fost motivul pe care-l invocă acesta pentru crearea omului: „Și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească” (Facere, cap. 2, vers. 15). Nu-i de mirare cât de inutilă este citirea Vechiului Testament, devreme ce nu existau nici alți oameni, nici fiare, nici un pericol pe pământ, iar Dumnezeu creează un om, să-l așeze paznic al unei grădini, fără să existe în prealabil măcar anunțată vreo amenințare. Cât despre caracterul „înainte văzător”, să nu ne abatem cu gândul, pentru că toată acțiunea se petrece la timpul prezent și doar pentru prezent, amintindu-ne de frecvența pronunțării expresiei „și a văzut Dumnezeu că este bine”.

„10. Și din Eden ieșea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe. 11. Numele unuia era Fison. Acesta înconjură toată țara Havila, în care se află aur”. În acest verset descoperim legea fizicii altfel decât cea pe care o știm cu toții, una nouă pe care numai Moise o cunoștea, sau mă rog, gradul avansat de boală la care ajunsese. Vorbim despre râul Fison și despre o țară. Devreme ce râul acesta înconjura o regiune, a observat cineva că avem de a face cu primul râu din istoria omenirii care curge din el în el însuși? Febra aurului mult dorit de autor l-a făcut să afirme această prostie mare cât toate zilele. Dar evreilor li se permite orice, doar ei sunt „poporul lui Dumnezeu”, numai că nu al lui Dumnezeu Cel adevărat, ci acela despre care zicea Hristos: „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul” (Ev. Ioan, cap. 8, vers. 44).

Să ne abatem puțin de la Fisonul care curge din el în el... și să mergem la ce scrie Sfântul Apostol Ignatie Teoforul: „*este mai bine să ascultați creștinismul de la un prunc, decât să ascultați iudaismul de la un învățat*” (Ap. Ignatie, Epistola către Filadelfieni, vers. 13). Să nu îndrăznească cineva să introducă aceste epistole ale lui Ignatie în Noul Testament. Sunt prea relevante și prea non-iudaice, să le includă o biserică condusă de evrei mai mult decât de propriul Sinod. Dar ce ne-ar mai mira de aici înainte, câtă vreme însuși „marele” Solomon zicea așa: „*Domnul a spus că el binevoiește să locuiască în negură – în întuneric*” (II Paralipomena, cap. 6, vers. 1). Are cineva ceva împotriva? Să nu mai spunem că de Solomon a auzit orice ortodox, pe când de Apostolul Lin de pildă, Apostol al lui Hristos, a auzit cineva? De Apostolul Sosipatru și alții nici să nu mai vorbim. Asta este realitatea: trăim într-o lume ortodoxă care este mai evreiască decât gloata rabinilor din Israel, în timp ce aceste culte nu au nici un interes să-i cunoască pe Apostolii lui Hristos sau să-i predice. Nu se citesc învățăturile Apostolilor în această sectă măreață, în această biserică eretică, departe de creștinism, cât se citește în capiștile ei „psaltirea” evreiască. Și asta se datorează tot felului în care sunt manipulați, slăvitori de evrei și sioniști și necinstitori de Apostoli, care, sârmanii, sunt datori să rămână în ignoranță și uitare. Este dureros, dar închinarea la demoni în locul lui Dumnezeu sau cinstirea unei învățături-basm, care își bate joc de Dumnezeu la propriu și la figurat, nu aduc omului mântuirea dorită.

CAPITOLUL 5

CĂDEREA OMULUI ÎN NEASCULTARE

„16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: "Din toți pomii din rai poți să mănânci, 17. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!"

Vă dați seama cât de periculoasă ar fi fost pentru o putere politică axată pe manipularea supușilor ei cultivarea discernământului în rândurile poporului evreu? Nu care cumva să fi îndrăznit cineva să caute vreo dovadă că Moise și cei din jurul lui mințeau poporul, sau că-l îndreptau pe o cale greșită, spre durere, înstrăinare, neliniște și pieire!

„1. Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: "Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai?" 2. Iar femeia a zis către șarpe: "Roade din pomii raiului putem să mâncăm; 3. Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: "Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!" 4. Atunci șarpele a zis către femeie: "Nu, nu veți muri! 5. Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul".

Cât de cel puțin neinspirat să fi fost Moise, să îi atribuie lui Dumnezeu crearea răului și cauza primă a ispitirii? Vasăzică și de această dată Dumnezeu era din nou neștiutor, pentru că avea nevoie de un Scaraschi care să ispitească, pentru că altfel n-avea cum să vadă înainte, în atotștiința Sa ce-i putea capul omului? Pentru că Dumnezeul creștinilor n-a inventat niciodată nici o unealtă cu care să ispitească pe cineva, evreii au dus șarpele în Rai. Moise a văzut niște tablete sumeriene sculptate în piatră acum 13.000 de ani și dacă acolo era un șarpe, s-a gândit el să-i găsească semnificație. Așa a făcut și cu zeul Crișna, pomenit de

cultele păgâne indiene în noaptea dintre 19 și 20 iulie. Acest Crișna s-ar fi născut pe data de 19 Iulie 3228 î.e.n, și ar fi murit la 3102 î.e.n. Deci, văzând Moise un zeu care se ridică la cer pe un nor de fum, a copiat mot-a-mot povestea și așa a apărut basmul lui Ilie Tesviteanul, care nu mai zboară la cer pe nor, ci într-o căruța cu cai.

V-ați gândit că rugăciunea „domnească” a bisericilor iudaizate, ortodoxă, înaltă slavă unui ispititor? Printr-un cuvânt greșit, în fiecare limbă a pământului în biserica ortodoxă, se zice: „...și nu ne duce pe noi în ispită”. Dacă le iei propriul Nou Testament la studiat, găsești un paradox: „Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este tras și momit de însăși pofta sa” (Ep. Iacob, cap. 1, vers. 13-14). Deci, cine minte, Sfântul și dumnezeiescul Apostol Iacob sau demonizatul Moise urmat de cei care-l susțin post-mortem prin astfel de blasfemii?

Atotștiința are un sens prea complicat pentru Moise. Culmea este că însuși Mântuitorul Iisus Hristos a venit în lume să-l aducă pe om la cunoașterea adevărului, nu să încuviințeze trândăvia și inconstiența, manipulat de care cum dorește, de orice putere politică îi iese în cale și îl slugărește. Iată cât de frumos descrie Evanghelia cuvântul Domnului: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Evanghelia de la anul 150, Ioan, vers. 84; Evanghelia oficială, Ioan, cap. 8, vers. 32). S-a schimbat Dumnezeu între timp, devreme ce atunci ispita omul să nu caute să cunoască adevărul, iar acum îl îndeamnă să-l cunoască cu desăvârșire, pentru a fi liber de orice manipulare? Nu! Nu s-a schimbat Dumnezeu, ci a fost nevoie ca Hristos să vină în lume, să se arate oamenilor, cum zice Apostol Pavel „Dumnezeu S-a arătat în trup” (Ep. I Timotei, cap. 3, vers. 16), și să le arate că nu erau pe calea lui Dumnezeu! Cel ce le vorbea nu era Dumnezeu, nu se închinau lui Dumnezeu și nu erau poporul lui Dumnezeu, ci un popor rățacit de proprii conducători bolnavi, care au vrut și ei să rămână în istorie cu ceva, inventând o nouă religie demonică, despre care Apostolul Pavel spunea că din toate timpurile a stat ca un vâl întunecat pe inimile și mințile lor.

Deci, după ce s-au înfruptat oamenii din fructul pomului din Rai, descrie Moise: „14. Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: *”Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și între toate fiarele câmpului; pe pântecul tău să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale!”* – nu-i așa că vă închipuiți că până atunci șarpele mergea în picioare? Din nefericire, Moise nu avea nici talentul de a fabula pe care îl recunoaștem astăzi la o mulțime de scriitori de ficțiune, iar din lipsă de prea multe scrieri, tot ce era scris părea în fața omului simplu și plin de nevoi cotidiene, adevărul. Pur și simplu există o categorie de oameni care iau drept de bună credință asemenea relatări și există și cei care le exploatează naivitatea.

Să trecem mai departe, la un pasaj care amintește de orgoliul implacabil și de mediocritatea lui Zeus din mitologia greacă (ai cărui închinători se numeau păgâni, nu?): „22. Și a zis Domnul Dumnezeu: *”Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...”* (Facere, cap. 3, vers. 22). Aici îl vedem pe Dumnezeu orgolios și, în același timp, temându-se și din nou consultându-se cu El însuși – deși Trinitar: Vai! Dacă se întoarce Adam și mănâncă din pom, ce ne facem? O să fie și el veșnic ca noi, acesta-i secretul longevității. Vă dați seama... Un Dumnezeu necreat, necuprins și nesfârșit, veșnic și

atotputernic, se teme ca o biată creatură – omul – să cunoască adevărul sau să mănânce dintr-o pară, măr sau corcodușă, ce fel de pom o fi fost acela, și astfel să-l detroneze. Astfel, se descoperă o aluzie culturală la mitologia greacă/latină, atribuindu-i-se lui Dumnezeu, într-o religie monoteistă așadar, trăsături de caracter umane precum zeităților grecești sau romane. Aici descoperim că boala lui Moise începe să se agraveze și începe să se gândească la ce strategii ar fi putut folosi și el să-i fure locul lui Dumnezeu din inimile celor neștiutori și slabi.

Făcătorul a toate ar fi creat un copac de care atârna ca de un fir de păr caracterul său omniprezent și permanent invincibil... Dar, de ce este inclus acest basm de-a dreptul mediocru în Vechiul Testament? Pentru că nicăieri în această carte nu veți găsi ceva legat de interesul evreilor pentru partea duhovnicească sau spirituală a lucrurilor. Pentru ei totul s-a rezumat și se rezumă aici – putere și dominarea celor slabi. Până și credința lor despre starea de dincolo de moarte nu are o definiție concretă, tot așteptând pe cineva să vină să le dea puteri supranaturale, să nu mai moară și să trăiască pe pământ la nesfârșit. Nu înseamnă că se va întâmpla așa ceva vreodată, doar pentru faptul că un nebun din Iudeea s-a gândit să scrie o carte, iar alți nebuni încearcă să răstălmăcească nebunia lui, încât poate arieși vreo mare înțelepciune.

Evreii afirmă că după moarte omul se descompune, evident, iar mai apoi va învia iarăși cu trupul și tot în trup va trăi necondiționat. Lor nu le încapă ideea că omul trebuie să facă niște fapte bune, să-și înfrumusețeze sufletul pentru a primi daruri de la Dumnezeu. O lucrare ce ilustrează acest fapt este Apocalipsa atribuită Apostolului Ioan, scrisă de un anume arian Cerint din secolul al IV-lea. Contestată de însuși Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Meletie al Antiohiei și alți mari Sfinți ai Bisericii primare, aceasta promovează aceeași doctrină evreiască, din cuprinsul căreia lipsește cu desăvârșire orice informație despre cum trebuie petrecută starea duhovnicească, învățătura faptelor bune și mesajul înălțător al Sfințelor Evanghelii. De departe se vede că stilul autorului se distinge flagrant de cel al Sfântului Apostol Ioan, care a scris o Evanghelie ce inspiră atâta iubire. În cele din urmă, este impropriu să dăm crezare unei atribuiri juste a Apocalipsei numelui său, citind relatări de vedenii cu arătări de îngeri și vărsări de cupe cu sânge în apă.

Pentru a vedea că Apocalipsa, adăugată în „Biblia Ortodoxă” abia în zilele tiranului Teodosie al II-lea (sec. V), pentru a manipula mai ușor oamenii prin frică și, pentru realizarea acestui scop, primind impunătorul nume al Sfântului Apostol Ioan, este scrisă doar de un evreu. Să ne amintim că sângele făcea parte din ritualurile sataniste ale evreilor, care ungeau pereții templului și coarnez altarului cu sânge (leșirea 29, 10-12 și alte exemple). Iată ce găsim în cartea evreului Cerint: „*Și a trâmbițat întâiul înger, și s-a pornit grindină și foc amestecat cu sânge și au căzut pe pământ; și a ars din pământ a treia parte, și a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de tot.*” (Apocalipsa, 8, 7).

Acum să ne amintim de demonul profetic care vorbea și prin erezia Vechiului Testament: „*Zice Moise: „Atunci v-ați apropiat și ați stat sub munte, muntele ardea cu foc până la cer și era negură, nor și întuneric. Iar Domnul v-a grăit de pe munte din mijlocul focului; și glasul cuvintelor Lui l-ați auzit, iar fața Lui n-ați văzut-o”* (Deuteronom, cap. 4, vers. 11 – 12)– divinitatea vorbea din întuneric, negură și foc. Și acum să vedem de unde se inspiră Cerint cu sângele, iarba arsă și teroarea unei bestii pline de răutate: „*Din negură Și-a făcut adăpost Și cort împrejurul Său; Cu ape întunecoase și cu nori negri era înfășurat. De*

strălucirea ce-l mergea înainte Se împrăștia norii, Aruncând grindină și cărbuni de foc" (II. Regi, cap. 22, vers. 12-13). Deci, negură, întuneric, sadism, barbarism, demonism și cam aceleași lucruri ce se găsesc în tot Vechiul Testament.

O altă sursă a lui Cerint la scrierea Apocalipsei este aceasta, tot din Vechiul Testament evreiesc: „*lată că domnul dumnezeu savaot frânge crengile dintr-o lovitură năprasnică: vârfurile sunt tăiate și crengile de sus date jos. Desișul pădurii cade sub lovituri de unelte de fier, cedrii Libanului se prăbușesc la pământ*" (Isaia, cap. 10, vers. 33-34). Această divinitate era atât de luciferică încât i se cășuna, adesea, chiar și pe nevinovatele păduri și ierburi. Pentru că nu se „pocăiau” de păcate?

Pe cât este de eronată Apocalipsa la capitolul geografie, istorie, trecut și prezent, pe atât de multă importanță i se dă pe partea viitorului. Tocmai aceasta este curiozitatea omului: cum va fi sfârșitul? Și tocmai această curiozitate care îl frământă pe om de mii de ani este exploatată inevitabil în astfel de cărți. Omul caută, din naivitate, misticism, povești fabuloase, întâmplări miraculoase, ghicirea sau precizarea viitorului, văzători cu „duhul” și alte arătări pentru a descifra taine ale universului.

Totuși, dacă îi arăți cuiva dintre aceștia ce spune Hristos, au să-l nege pe Domnul și au să se închine lui Arsenie Boca, sau altui ghicitor. Iată ce frumos, clar și precis spune Mântuitorul Hristos, Dumnezeu în Sfânta Treime și reperul mântuirii noastre despre sfârșitul lumii: „*Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl*” (Ev. Oficială, Matei, cap. 24, vers. 36; același lucru în Marcu, cap. 13, vers. 32). Omul este ușor de înșelat. De aceea zice Hristos că numai cunoscând adevărul, va fi liber! Deci, adevărul, oameni buni, nu minciuna! Iar cine prezice, vede și ghicește nu este văzător cu duhul, ci și-a vândut sufletul aceluiași înșelător care bațjocorea Dumnezeirea în Vechiul Testament. Deci, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, dimpreună cu Tatăl și cu Duhul, nu spune că știe ziua și ceasul sau felul cum va fi sfârșitul, iar omul nostru, ușor de purtat de colo-colo, aleargă numai la astfel de rătăciți, care se îndepărtează de creștinism și se apropie de rătăcirile iudaice. Să mai spunem cu tristețe, încă o dată, că sunt oameni care n-au auzit niciodată de Sfântul și marele Apostol Lin, iar de cutare „văzător” în nici un duh a umblat vorba dintr-o parte în alta a lumii. Aceștia sunt „noii învățători”, pentru care cuvântul lui Dumnezeu nu mai are nici o însemnătate, ci numai ambiția nesăbuită de a se face cunoscuți și divinizați de oameni, păgubindu-și sufletele, pe al lor și pe ale altora.

Singura cale spre mântuire este cea lăsată de Hristos și de Apostoli. Adevărul se lasă cunoscut de puțini, tocmai pentru că cei mulți aleargă în turmă după povești, arătări și amăgiri, urmând calea cea largă și ușoară. Precum zice Sfântul Apostol Petru: „*Mulți se vor lua după învățăturile acestor ucenici rătăcitori și din pricina lor, calea adevărului va fi străină multora și din pofta lor de avere și cu cuvinte robitoare, ei vor ademeni o mare parte din cei odinioară fii ai Bisericii, spre osânda lor și a celor ce-i vor urma. Căci ei pre însuși Dumnezeu nu l-au ascultat și cu ispititorul s-au învoit a merge, legându-se cu legăturile întunericului minții; s-au dat să fie înspăimântați de judecăți și judecători, întocmai lumii celei vechi*” (Apostoliconul de la anul 140, II Petru, vers. 11–12; Biblia oficială, II Petru, cap. 2, vers. 2).

Sfârșitul celei de-a IV-a părți.

CUPRINS

CAPITOLUL 1	2
EVREII ȘI CREȘTINII AU ACELAȘI DUMNEZEU?.....	2
CAPITOLUL 2	4
VERSETE APOCRIFE INTRODUSE ÎN NOUL TESTAMENT	4
APARIȚIA CONTRADICȚIILOR BIBLICE	4
CAPITOLUL 3	12
APARIȚIA APOCALIPSEI LUI IOAN ÎN NOUL TESTAMENT	12
CAPITOLUL 4	18
CELE 7 ZILE ALE CREAȚIEI ȘI NEGAREA LUI DUMNEZEU	18
CAPITOLUL 5	27
CĂDEREA OMULUI ÎN NEASCULTARE	27

Asociația Creștină „APOSTOLICONUL”
Tel: 0748595007 (Președinte: Pr. Nicolae)
Pentru susținerea proiectelor noastre:
IBAN: RO22BRDE090SV56167160900